

Litera 13

revistă manifest

Sticle cu gâturi amare plâng după pahare goale
Pagina 3

Ana-Maria Ceară
Geneză

Desene pe pereți!
Pagina 6

Litera 13

revistă manifest

Cuprins

Mihai VINTILĂ	Sticle cu gâturi amare plâng după pahare goale
Virgil ANDRONESCU	<i>Litera 13</i> la Schela, jud. Galați
a.g.secară	Să îți dorești cu ardoare apariția în public
Cristina DUMITRESCU	Desene pe pereți!
	A apărut romanul <i>Întoarcerea din cruciadă - viața poetului Radu Gyr între realitate și poveste</i> de Al.Florin ȚENE
Cristian MLADIN	Pași în noapte
Tudor CICIU	Acordul de pian Murkin
Ion BĂLAN	Un terapeut cu vedenii nocturne...
Dumitru ANGHEL	Literatură română de coloratură niponă
Cristian Gabriel MORARU	Lumini și umbre
	CultURA
	Poezie
Cornel STANCU	<i>Luna de miere</i> . Doina Popa – o viziune asupra vieții
Mihai VINTILĂ	Veninos – aforisme
Zeno HALUPA	Poezie
Marian VIȘESCU	<i>Casa Artelor</i> revistă brăileană de tradiție
Nicolae V. SĂLCIOARA	<i>uimitoare e doar clipa persistentă în lumina adevărului</i>
Valentina BECART	Cultura și politica un antagonism ireductibil?
Hugo MĂRĂCINEANU	Senzația nimicului
Virgil ANDRONESCU	Salonul izbândeii noastre

Redacția

Strada Principală nr.2, comuna Siliștea, județul Brăila
office@infoest.ro

Redactor șef : Mihai Vintilă

Secretar: Alexandrina Iordache

Rubrici: Dumitru Anghel (membru U.S.R.), Hugo Măcăineanu (membru U.A.P.), Alexandru Halupa, Lucia Pătrașcu, A.G. Secară (membru U.S.R.), Virgil Andronescu, prof. Nicolae V. Sălcioara, Zeno Halupa.

Revista este publicată de Editura InfoEST

ISSN 2393 – 1248 | ISSN-L 2393 – 1248

Apare trimestrial.

13 aprilie 2020 – 12 iulie 2020

În perioada 2015-2017 dramaturgul **Ion Bălan** (1934-2017) a fost director onorific.

Mihai VINTILĂ

**Sticle cu gâturi amare
plâng după pahare goale**

*Se sinucid paharele de foame
Că nu mai tace vinu-n ele
E un pustiu în crâșmă
De-auzi cum crapă scaunele goale
Și fierb în fiere butoaiele de bere!*

*Barmani uitați acum de toți
Plâng triști trecutul lor bacșiș
Și șervețelele se încrețesc
După cuvintele pe care
Poeții beți nu le-au mai scris.*

*Pereții se înneacă în scurte izbucniri
Mesele se leagănă-n tristeți
Iar sticlele cu gâturile amare
Se îmbată singure...
Și plâng după paharele lor goale!*

PS

Criza COVID -19 a dus la închiderea tuturor restaurantelor și barurilor. Poezia e un omagiu adus boemei literare.

Litera 13 la Schela, jud. Galați

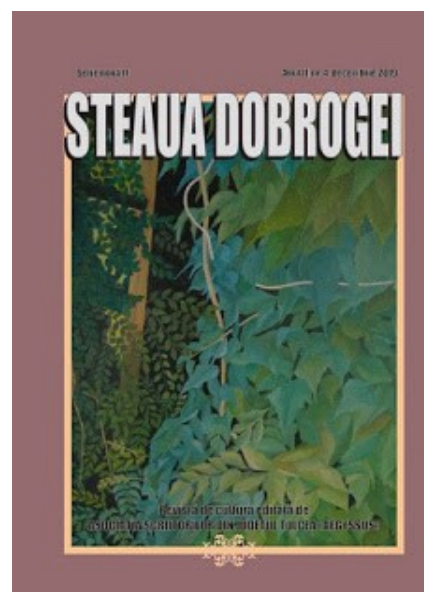
Doi reprezentanți ai mișcării noastre literare au fost prezenți la spectacolul de muzică, poezie și literatură: *O floare, un zâmbet, un cântec* din comuna Schela județul Galați. Evenimentul s-a desfășurat pe 7 martie la Căminul Cultural din localitate.

Virgil Andronescu a prezentat volumul de poezie *Semne și cuie* iar Mihai Vintilă volumul *Dirijorul de cuvinte*.

Virgil Andronescu și Mihai Vintilă publică în *Steaua Dobrogei*

În revista tulceană *Steaua Dobrogei* doi membri ai *Literei 13* sunt prezenți.

Virgil Andronescu cu poezie și Mihai Vintilă cu o recenzie la romanul *Pirapitinga* semnat de A.G. Secară.

Alexandru Costin Tudor, Alexandru Halupa și Mihai Vintilă incluși într-o enciclopedie

Enciclopedia scriitorilor români contemporani de pretutindeni (în propria viziune), a apărut în 2019, la Tipografia Centrală din Chișinău, în colecția *Păsărea Phoenix*. Coautor-acad. Mihai Cimpoi. 1.146 de autori incluși, 1.200 de pagini. Prefață-Mihai Cimpoi, postfață-Traian Vasilcău. Potrivit ultimului cartea este una bibliografică, conține date despre nașterea scriitorilor, studiile făcute, activitățile desfășurate, operele scrise și prețuirea pământească. Enciclopedia a apărut în limba română, în 1200 de exemplare.

Să îți dorești cu ardoare apariția în public

Virgil ANDRONESCU

De unsprezece ani sunt în Brăila și de vreo nouă în lumea literară brăileană, am participat la sute de evenimente literare, la zeci de lansări de carte de proză și la mult mai multe de poezie. Să fiu clar înțeles, nu-i vorba aici numai de Brăila și poezii ei! Am constatat că de la an la an apar, cu precădere pe on-line, tot mai mulți poeți și mai ales poetese (cu și fără ghilimele). Îmi pun întrebarea: de ce simt unii nevoia să scrie și de ce vor să asasineze publicul prin lipsa de talent și pricepere? Înțeleg că această nevoie își are locul în ființa (mai mult sau mai puțin zbuciumată a fiecăruia), dar, fără talent și lectură, mulți dintre aceștia mai și apar azi cu o carte, mâine cu altele și uite-așa ..., susținuți de rude și de prieteni la fel de nepricepuți și necitiți ajung să aibă pretenții că sunt cineva. Totul pare a fi o modă a zilei și o maladie fără leac. Și culmea, unii ajung să fie recrutați în reviste importante ale Uniunii Scriitorilor. Nu înțeleg pe ce baze, dar cred că-i vorba de nepotism, alte căi mai puțin ortodoxe, ori o proastă înțelegere a actului cultural. Să îți dorești cu ardoare apariția în public, să vrei să ieși în față, atenționat fiind că nu ai nici talent, nici viziune asupra poeziei, cred că asta se poate cataloga ca fiind o suspectă nevoie de a fi cineva fără să fii, de a epata cu orice preț, că așa au apucat de la cei de dinainte. Sunt sigur că acești oameni sunt buni și foarte buni în profesiile și meseriile lor, chiar cred că au vocație dar nu pentru literatură. Poate că nu au destulă în forță interioară sau poate că nu sunt destul de apreciați de cei din jurul lor, poate că... Poate că vor să accedă într-o așa-zisă lume bună despre care au auzit... Pe naiba lume bună, de-ar ști de la început cât de bună este?! Și-odată intrat în aceasta, cale de mijloc nu există: ori ești bun și mergi mai departe accesând gloria ori rățăcești bezmetic prin malaxorul absurdului pentru ca mai devreme sau mai târziu să te stingi în neantul anonimului arătat cu degetul ca o pacoste. Dar asta nu înseamnă că sunt obligați să intre într-o zonă unde chiar nu au nimic de spus și în care pot călca cu ușurință pe terenul minat al ridicolului. Incredibil dar adevărat este cum acești oameni continuă să scrie și mai ales să publice, afundându-se într-un teritoriu necunoscut în care se complac, aplaudați de către unii ce le seamănă, susținuți și ridicați în slăvi spre gloria absurdului. Niciunul nu-și pune problema căderii de-acolo, nu realizează că de cazi de mai sus cu atât înfrângerea îți este fatală și plină de penibil! Poezii cu versuri kilometrice, fără ritm, fără muzicalitate, cu rime găsite la colț de stradă, fără teme profunde și cu o lipsă totală de trăire și înțeles.

Astăzi, văd oameni care au devenit poeți și poetese, fără să fi trăit vreo constrângere interioară ori de ambalaj, care scriu tone de versuri și care publică, fără niciun fel de conștientizare a non-sensului, carte după carte fără conștiința că așa-zisele volume se repetă clonând idei sterpe în rime ce numai din coadă sună. Descriu ceea ce vedem cu toții: că afară bate vântul și plouă, cum că frunza e verde ori galbenă în funcție de anotimp, cum clipește apa și cum soarele și luna răsar și apun... Nimic din interior, nimic din profunzimile ființei, nimic care să transpună trăiri... Numai forme (și acelea incorecte) fără fond. De ce tot mai multă poezie pe rețelele de socializare? De ce atâția aplaudaci? De ce atâta susținere din partea familiei, a neamurilor și prietenilor care ar trebui să le spună adevărul și să-i oprească din căderea în penibil? De ce, de ce, de ce... De ce mi-a venit să scriu numai despre falsul din literatura de azi? De ce nu am ales să scriu despre de ce- ul ăsta și nu despre poezii și poetesele demne de luat în seamă, despre buna lor poezie? Pentru că... Pentru că eu am avut curajul debutului cu volum propriu de-abia în anul 2003, după mai mult de un deceniu de la întâmplarea povestită mai sus și după o repetată și cruntă experiență medicală și o îndelungată trudă în a mă cultiva și a afla ceea ce vreau. Poate că voi scrie și despre aceștia, dar pe aceștia îi las pe mâna criticilor profesioniști pentru că ei merită... Pe aceștia puțini îi aplaudă, puținii care gândesc, care simt, care cunosc și recunosc adevărata valoare și le acordă girul pe bună dreptate. Ei trebuie aplaudați, publicați, promovați în reviste precum cele de rangul Uniunii Scriitorilor și chiar primiți cu brațele deschise în elita scriitoricească, nu izolați și fugăriți, pentru că nimeni nu poate lua locul nimănui! Tot ceea ce am spus aici e din supărare, cu vehemență, și din tristețea ce mă cuprinde atunci când răsfoiesc reviste de prestigiu cândva. E tristețea ce mă învăluie când de la pupitrul unei lansări de carte autorul citește banalități, când cel ce îl prezintă vorbește mai mult despre sine din lipsă de material al clientului, când văd că ineptiile debitate sunt răsplătite cu freamăt de aplauze nemeritate.

Desene pe pereți!

Moto:

...mecanica cuantică ne spune că Pokemonii chiar există în lumea reală!
Cristian Presură

a.g. secară

Prima noapte pe care noul proprietar al apartamentului 17 din blocul vechi de mai bine de 150 de ani, sau, oricum, de aproape 150 de ani, bloc ajuns acum cam în centrul orașului, după ce acesta se extinsese și în fostul combinat siderurgic, înghițindu-l pur și simplu, ca o fiară post apocaliptică, așadar, prima noapte pe care avea să o petreacă acolo nu avea să fie uitată prea ușor...

Își luase cu el o saltea gonflabilă, cu o pompă de aer care putea ține și locul unui roboanimo de companie, husa fiindu-i o simpatică pisicăștea roșcată, pufoasă, care mai putea, pe lângă, programele de joacă elementară, să șteargă și praful, să adune firimiturile și, eventual, să absoarbă mici băltoace de apă, stropi de băuturi diverse... Și, desigur, să te trezească la ora când îl programeai, urcându-se pe tine, țopăind ori mângâindu-te. Existau pe piață și modele care te puteau linge pe mână sau chiar pe obraz, după cum îl programeai.

Roland Ioan Petresc reușise, la cei aproape treizeci de ani ai săi, să-și cumpere acest apartament, după o mică și simpatică lovitură la jocurile de noroc... Pusese pariu, când încă mai era student, că extratereștii vor veni în următorii cincizeci de ani și minunea, după cum știți, se întâmplase...

Este drept că blocul nu mai arăta prea bine, dar apartamentul, aflat la ultimul etaj, permitea construcția unei mansarde, cu loc de parcare, pentru modelul său de Dacia Lastoon Fever fiind ideal! Criza garajelor, veche de o sută de ani, nu fusese încă rezolvată! Și valorile repetate de imigranți măriseră considerabil numărul locuitorilor! Galațiul, deși încă sărac, căpătase componența cosmopolită autentică a vremurilor de aur, când era porto franco!

Dar când ești tânăr, ai o Dacia Lastoon decapotabilă și zbori deasupra orașului la vreme de apus, o meserie de viitor, era specialist în proprietățile optice ale sistemelor corelate de electroni, când ai deja un apartament, poți depune o cerere pentru o aprobare de căsătorie, urmând să fie depusă la Comisia pentru Familii Tradiționale, de pe lângă Primăria municipiului. Abia aștepta să vadă propunerile din partea Comisiei!

Apartamentul avea legendele lui, de altfel, era de mai bine de douăzeci de ani în trend, se vindeau mai bine spațiile locative cu legende la purtător, nu neapărat horror, dar ce apartament

normal, construit spre final de secol XX, nu arată ca într-un film de groază, în pofida tuturor îmbunătățirilor? Dar crizei demografice nu ai ce să-i faci!

Așadar, cum spuneam, apartamentul avea o poveste confirmată de adunarea tradițională a locatarilor care se reunea pentru a întâmpina noii vecini, conform Legii nr. 3075 din anul 2070, de desființare a Asociațiilor de locatari, o lege controversată, care avea să fie modificată după numai cinci ani, fiind implicată și Comisia mai sus menționată...

În fapt, apartamentul nu mai fusese locuit de aproape 50 de ani...

Dar mai bine să ne întoarcem la seara din anul 2111 d.Hr., când Roland reuși să deschidă ușa apartamentului, să aprindă toate luminile... Casa era goală goluță... Toate cele trei camere, văruiate într-un galben pai, te priveau prin ferestrele lor... Pe pereți însă, multe desene, unele mai elaborate, dar cele mai multe de copii: gen linii haotice, de diverse culori, cercuri imperfecte, alte figuri geometrice, hașuri, litere de tot felul, dar mari în special, trasate stângaci, chipuri umane, siluete de oameni, cai, căței, elefanți, pești, balene, corăbii, automobile de acum 50-60 de ani, autobuze, păpuși... Într-o cameră, cea mai mică, două personaje de desene animate din deja uitatul *Inside out*, Bucurie și Tristețe, reușite, se cunoștea mâna unui adult acolo, în altă cameră, cea de lângă baie, Mickey Mouse și Minnie și un poster uitat acolo, aproape de tot decolorat, cu Mașa și ursul ei... În sufragerie erau o grămadă de, ups, pokemoni, asta chiar îl făcu să zâmbească pe Roland, care fuseseră odată la modă...

Dintre cuvintele de recunoscut, vedeai un MAM, un TATY, RAFALELA, SARA, mamaie, tataie, Winnie, Bing Bon, la una dintre uși se vedeau creștăturile ce marcau creșterea unui copil... Creștături și sublinieri cu markerul, de diferite culori: zece luni, 1 ani, 16 luni, doi ani...

Desigur, câteva pânze de păianjen pe la colțuri, dar se cunoștea că cineva trecuse pe acolo, ștersese ce era de șters, geamuri, oglinda din baie...

Prima noapte în casa mea și numai a mea! Abia aștept lista cu fetele... O să le invit pe rând...

Ritualul era clar: candidatul la familie trebuia să consulte lista aprobată de candidate-fluturi și apoi să le curteze. În funcție de posibilitățile financiare ale candidatului, lista putea fi mai mare sau mică. Minim trei, maxim doisprezece! Desigur, totul se baza pe datele din Casele de Sănătate, astfel încât compatibilitatea să fie... la maxim, atât genetic, cât și spiritual.

De pildă, religios, se tăia în carne vie de la început. Ateu cu atee, ortodox cu ortodoxă, musulman cu musulmană. Ș.a.m.d. Organizația Akbar the Great, subordonată O.N.U., avea grijă ca toate principiile religioase, altfel generoase, să nu mai fie încălcate, pentru a înlătura orice fel de conflicte de acest gen. Spiritual, dacă îți plăcea istoria pokemonilor, și se găsea o specialistă în domeniu. Roland, care avea un master în istoria pokemonilor, plecând de la o afirmație a unui cunoscut fizician de la începutul veacului, care afirma într-un interviu că...

Dar mai bine să citim acel fragment care l-a ambiționat atât de mult pe Roland să facă un masterat în istoria pokemonilor:

Reporter: *Mergi după Pokemoni. Un glonț te ucide. Care-s legile fizice care acționează aici?*

Cristian Presură: *O să râzi poate, dar mecanica cuantică ne spune că Pokemonii chiar există în lumea reală! Procesele în care ei apar se numesc tot virtuale, dar în sensul fizic al cuvântului: ele au un timp foarte scurt de viață, în așa fel încât să nu fie observate direct. De unde știu fizicienii că procesele virtuale chiar există? Din rezultatele măsurărilor cuantice, ca cele de la acceleratorul de particule de la CERN. Rezultatele se confirmă doar dacă se iau în calcul procesele virtuale! De fapt, dacă măsurătorile de la CERN ar fi foarte precise, am putea confirma existența Pokemonilor în viața reală, din micile variații date de mecanica cuantică. Se pare că Nintendo a luat în considerare viața scurtă a acestor Pokemoni, pentru că nu îi lasă în aer prea mult (de unde alergăturile oamenilor). Dacă pe tine te ucide un glonț până să ajungi la un Pokemon, asta dovedește că viața ta a avut o doză prea mare de virtualitate în ea.*

Oricum, în acea seară, omul nostru s-a așezat comod pe salteaua multidimensională pe care o umpluse cu aer piscățeaua, s-a conectat la rețea, a accesat site-ul Comisiei și a fost foarte nervos: i se repartizase trei candidate-fluturi pe care cu greu le-ar fi numit, să mă ierte doamnele, molii, deși există și molii fascinante... A ales varianta *mai târziu*, poate peste un an i se vor repartiza alte oferte, mai plăcute privirii sale! A căutat un joc erotic admis, legal, dar cel pentru care avea atunci bani s-a dovedit atât de plictisitor încât, până la urmă, a adormit. Atunci, la nici un semn, desenele de pe pereți prinseră a se mișca. De la simple linii albastre ori roșii, cercuri aiurite, pătrate incoerente, ovale prea alungite ori prea stâlcite, Tristețea, personajul atât de verde, Bing Bong, prietenul

imaginar, dar mai ales pokemonii, într-un tăvălug greu de descris, se înființaseră, se adunară încălcându-se unul într-altul în sufrageria unde dormea Roland, într-o tăcere bizară, de parcă sonorul ar fi fost uitat în regia unor întâmplări incredibile, până când totul se transformă într-o luptă evidentă, clară, între pokemoni și restul ființelor înfiripate din desenele de pe pereți, miza fiind, nu știu cât de clar, chiar viața lui Roland!

Era ca într-un vis, dar visul nu primise aprobare de la niciuna dintre comisiile onirice, unul dintre pokemoni reuși să se strecoare afară din întreaga învălmășeală, avea un topor magic în trei dintre cele trei brațe ale sale, reuși să se apropie de omul adormit, și cu o strălucire aparte, lovi ființa ce părea pierdută în somnul adânc, îi izbi suflarea de unul dintre pereți, îl lipi acolo ca pe un băiețel desenat simplu cu creta, un cerc, două cerculețe mai mici simbolizând ochii, trei linii deasupra capului, părul, gurița, trunchiul tot ca o linie, pe linia asta o inimioară roșie, brațele o linie cu patru degetele... N-avea urechi, dar nici că-i păsa...

Comando-ul de pokemoni reușise să își îndeplinească, repede, prea repede pentru un specialist în pokemoni, misiunea...

Nimeni nu avea să știe că The Pokémon Co & 2066, care de ani buni controla și 25 % din piața jocurilor de noroc, prin serviciile sale secrete, recupera din când în când, de la persoane sigure, singure, câștigurile acestora prin diverse metode. Pokemonii virtuali puteau vâna, în anumite spații, precum acel apartament din marginea cartierului Țiglina III, oamenii reali! Vecinii, când se mai adunau pe scara de la intrare în zilele foarte călduroase, sau când se întâlneau în piața din apropiere, prin autobuzele zburătoare, poate se mai întrebau ce se întâmplă cu noii lor vecini, dar răspunsurile nu puteau fi decât niște omagii involuntare la adresa zeilor necunoscuți care au spus virtualul realului și realul virtualului...

Prins în acea dimensiune, Roland Ioan Petresc nici nu mai putea gândi... Se juca cu neantul ca și cum acesta ar fi fost câteva pietricele pulverizate de o explozie nucleară. Următorul proprietar, de mai scurtă sau de mai lungă perioadă, ar fi văzut că Roland își găsisese loc între două cuvinte, unul scris cu mai multe culori, RAFALELA, altul cu un pix cu culoare roșie, SARA...

*

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

Rafaela, care avea în anul acela, 20-20, aproape patru ani, abia învăța să scrie. Desigur, printre plăcerile ei deloc vinovate, era aceea de a desena sau, acum, să scrie pe pereții apartamentului, sub privirea înțelegătoare a părinților. Oricum, la un moment dat, tatăl a văzut cum a apărut, în sufragerie, un băiețel care semăna oarecum cu Bolek.

A întrebat-o pe Rafaela dacă ea îl desenase. Fetița a spus că nu. Poate că Sara, fata mai mare, deși era absurd. Sara deja desena mult mai bine de atât. Ei, asta e, își zise, și se întoarse Rafaela, care avea în anul acela, 20-20, aproape patru ani, abia învăța să scrie. Desigur, printre plăcerile ei deloc vinovate, era aceea de a desena sau, acum, să scrie pe pereții apartamentului, sub privirea înțelegătoare a părinților. Oricum, la un moment dat, tatăl a văzut cum a apărut, în sufragerie, un băiețel care semăna oarecum cu Bolek.

A întrebat-o pe Rafaela dacă ea îl desenase. Fetița a spus că nu. Poate că Sara, fata mai mare, deși era absurd. Sara deja desena mult mai bine de atât. Ei, asta e, își zise, și se întoarse la telefonul său, unde un pokemon nou își făcu apariția...

*

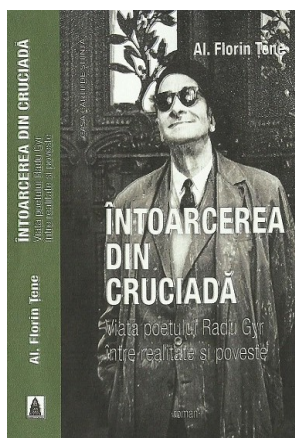
În anul 2111, în toamna când Roland a încercat să se mute în noua sa casă, Sara, care lucrase la două dintre seriile Pokemon ca regizor și scenarist, avea 102 ani, Rafaela, care nu îi suportase niciodată pe pokemoni, dar inventase peste o sută de noi tipuri, avea 95 de ani. În noaptea în care Roland era *capturat* de către acel pokemon cu un topor, cele două bătrânele plecau cu un vas de croazieră la inaugurarea unui superpark de distracție pentru oamenii în vârstă, Jurassic Pokemon, undeva, pe o insulă aflată la jumătatea distanței dintre Pământ și Lună...

Printre invitații aflați pe vas, pe un scaun cu roțile marca Stephen Hawking, Cristian Presură, intrat în programul *Viață de după viață*, pe care toți românii, cu sau fără simț al umorului, discutabil sau nu, îl intitulaseră *Rabla metafizică!*

Sfârșit

A apărut romanul ***Întoarcerea din cruciadă - viața poetului Radu Gyr între realitate și poveste*** de Al.Florin ȚENE

Cristina DUMITRESCU

După câțiva ani de cercetări prin arhive, documente, mărturii și manuscrise, așa cum mărturisea recent într-un interviu, scriitorul Al.Florin Țene a scos la lumina tiparului romanul *Întoarcerea din cruciadă - viața poetului Radu Gyr între realitate și poveste*, apărut la Editura Cartea Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2020.

Așa cum se specifică pe ultima copertă: *Al.Florin Țene este un scriitor polivalent. A publicat 84 de cărți de poezie, romane, critică literară și eseu. Este cunoscut și ca promotor cultural, ctitor de reviste și cenacluri, fiind președintele național al Ligii Scriitorilor Români. Din seria cărților între realitate și poveste autorul a mai publicat romane despre viața scriitorilor Gib I.Mihăescu, Ion Minulescu și Alexandru Macedonski.*

Cărțile lui Al.Florin Țene au fost în atenția a numeroase personalități din țară și străinătate care au scris elogios în presă și în diferite volume despre acestea. Pentru îndelungata activitate în slujba limbii și culturii române, autorul romanului Întoarcerea din cruciadă-viața scriitorului Radu Gyr între realitate și poveste a fost distins cu diferite Diplome și Medalii oferite de numeroase foruri culturale din țară și străinătate.

Eu aș mai adăuga că volumele scriitorului clujean se află în multe biblioteci din SUA, Franța și în alte țări unde se află mari comunități de români. Romanul despre Radu Gyr de Al.Florin Țene, membru UZPR, ne descoperă un scriitor talentat, dotat cu talentul istoricului literar ce cu acribie a studiat arhive, manuscrise și cărți, cu ajutorul cărora a dat viață personajelor sale atât prin adevărul istoric, dar și prin imaginație. Astfel, conturându-se un personaj viu, real ce-l atrage pe cititor în aventura vieții lui Radu Gyr.

L I T E R A 13, N R 22, 2020 | 8

Pași în noapte

Porniră mai departe. Cam cu un kilometru înainte de cetate, trebuiră să coboare. Drumul urca pieptiș în stânga, pe o potecă pe lângă care curgea un pâraiaș. Dintr-o dată, o ploaie deasă începu să cadă, din senin, ca și cum li s-ar fi pus un obstacol în cale, un mesaj de avertisment spre a nu tulbura locurile spre care urcau.

— Repede, să ne adăpostim, spuse Gabriel. Își puseră pelerinele, înclăuși de acest fenomen misterios. Peste trei sute de metri, ploaia se opri brusc, iar în fața lor totul era uscat.

Lui Dan deja i se păreau suspecte toate câte li se întâmplau. Începură să urce. Pe măsură ce urcau, i se relevară imagini și sunete de bătlăie. Auzea în mod real tropotele și nechezatul cailor, zăngănitul săbiilor și urletele de moarte. Transpirații reci îl năpădiră, blocându-l. Fu depășit de un grup de călăreți cu săbii și scuturi, care goneau spre înainte. Strigă, dar nimeni nu îl auzi. Prietenii săi nu erau nicăieri. Flăcări mari se vedeau în depărtare, iar pământul era înroșit de sânge. Arme sfărâmate, morți și răniți dădeau întregului loc un aer funebru. Drama ce se petrecea sub ochii lui îl îngrozea pe Dan. Dintr-o dată, ceața ce învăluia locul se risipi, iar Dan îi văzu pe prietenii lui în depărtare. Fire puternică, se întrebă dacă e bine să le spună și celorlalți ce simțea. Nu... L-ar fi făcut nebun cu siguranță! Dar era atât de real...

Grăbi pasul și îi ajunse pe ceilalți din urmă. După câteva curbe ale drumului, în fața lor se ivi Poarta Mare a Cetății, ca și cum spiritul ei s-ar fi predat în fața hotărârii și curățeniei sufletești a tinerilor veniți să o admire.

— Haideți, haideți, nu mai am răbdare! spuse Mihaela.

Zămbiră cu toții. Mihaela era în asentimentul tuturor. Urcară o mică ridicătură de pământ. În stânga și în dreapta se deschideau două trasee pentru vizitatori, ce începeau cu niște scări construite din blocuri mari de piatră. Se pomeniră pe un platou împădurit, de unde, la mică distanță, se întrezărea la vale zona sacră a Cetății, cu templul, Soarele de Andezit și emblematicul calendar cu stâlpii de lemn de înălțimi diferite. Ascunse de privirile oamenilor, păsările ciripeau ca într-un cântec plin de armonie și culoare. Dar era ceva ciudat în această manifestare a neamului păsăresc. Lui Dan i se părea că se află într-un clopot invizibil, ca de sticlă, care respingea sunetele ce se propagau spre el. Ca și cum sunetele erau exterioare sau chiar porneau de la limita clopotului, spre pădure. Ciudat... Foarte ciudat... Nimeni nu știe ce mi se întâmplă, că mi se întâmplă, gândi Dan.

Cristian MLADIN

Un izvor captat prin olane de lemn curgea în mijlocul zonei sacre. Băură din apa cea cristalină și rece ca gheața, răcorindu-și trupul de arșița zilei de vară.

— E minunată! Pură și limpede, ca sufletul vechilor daci ce au locuit aici. Ți dai seama, Dane, că sunt șanse mari ca acest izvor să fi existat și pe vremea dacilor? spuse Mihaela.

— Suntem binecuvântați! Cu adevărat binecuvântați, concluzionă Dan, căruia soarele îi lucea în priviri, oglindindu-i bucuria de a se fi aflat aici și acum, în acest loc magic.

Spre înserat, părăsiră cetatea, întorcându-se la Orăștie, unde erau cazați. Însă Dan nu era liniștit. Ceva îl frământa. Zeci de gânduri i se zbăteau în minte, ca un roi de fluturi zburând haotic, fără a prinde contur. Ajunși la pensiunea cocheta, aflată la marginea orașului, tinerii luară masa și se retraseră fiecare în camerele lor. Chinuit de trăiri contradictorii, Dan ieși în holul decorat în stil rustic al pensiunii.

Se plimba încoace și încolo, agitat, prin hol, încercând să se liniștească, sorbind cu înghițituri mici dintr-un ceai de tei. Vechii daci... Cunoștea faptul că, purtat în luptă în vârful unei prăjini, steagul dacic scotea un suierat specific, îngrozind dușmanii. Astfel că erau luptători neînfricați, pe care moartea nu îi speria.

Dan se simțea atras de Soarele de Andezit, ca de un magnet căruia nu i se putea opune. Unii istorici atribuiau această construcție circulară de forma unui disc solar de andezit, ritualurilor de sacrificii umane, ce aveau loc înainte de bătăliile decisive, prin care cel mai bun, cel mai viteaz și mai curat tânăr era trimis ca mesager zeilor. Mai precis, era aruncat în sus de prietenii săi, trupul urmând să-i fie străpuns de sulite orientate cu vârful în sus. Dacă tânărul murea pe loc, însemna că a ajuns cu bine la zei, ducând mesajul pentru ajutorul divin. Și astfel, implicit, zeii aveau să fie de partea lor în luptă. Dacă era însă doar rănit, însemna că zeii și-au întors fața de la fiii lor și nu-i vor ajuta în luptă contra dușmanilor lor.

Deodată, pe scări își făcu apariția Mihaela, care, văzându-l pe Dan cufundat în contemplarea obiectelor de artizanat, nu spuse nimic, ci doar se așeză lângă el.

— Oh, Mihaela, nu te-am văzut.

— N-am somn, spuse fata. Nu știu ce e cu mine. De fapt știu, dar mi-e greu să explic.

— Nu ești singură. Și eu sunt neliniștit, spuse Dan. Mâna tânărului o cuprinse pe după mijloc. Fata tresări, dar nu se desprinse din îmbrățișarea tânărului. Ca într-un basm, se priviră ochi în ochi.

— Mihaela, ești foarte frumoasă.

— Mulțumesc! spuse tânăra fată.

Buzele li se întâlniră ca din întâmplare, dar odată ce s-au atins, totul s-a schimbat. Camera se învârtea odată cu ei, ca într-un vals coborât din vise străvezii. Se căutau cu înfrigurare, descoperindu-se total. Noroc că nu mai era nimeni în holul pensiunii la acea oră târzie din noapte.

Urcară în camera lui Dan. Parcă plutind, parcă visând, dar totuși trăind o realitate palpabilă. Era ca o rugăciune, simțeau amândoi la fel, doar că încă nu știau asta. Magia suspinelor șoptite la ureche, degetele împreunate, fiorii atingerilor, creau un univers al lor, un univers format din doi. Degetele lui Dan deschiseră nasturii bluzei Mihaelei, eliberând cele două păsări ce se zbăteau, prinse într-o colivie vremelnică. Înflorate, dealurile roșiatice ale sânilor tresătau, cuprinse de un fior de nestăvilit. Hainele nu mai stăteau de mult în calea lor iar trupurile fierbinți ale lui Dan și Mihaelei deveniră unul. Când pacea coborî între ei, Dan îi cuprinse capul în palme, sărutând-o pe frunte și pe ochi. Mirosul părului ei negru îl răscolea.

— Ești un vis al meu devenit realitate, Mihaela!

— Taci, ești un mincinos fără pereche, râse fata. Râseră amândoi. Cuvintele păreau de prisos. Puteau spune orice, însă ele nu descriau decât în mică măsură ceea ce simțeau ei. Iar ochii nu puteau spune minciuni.

— Miha, am în gând o idee care nu-mi dă pace.

Vreau să mai văd o dată Soarele de Andezit. Nu pot să-ți explic de ce. Mă fascinează și mă atrage.

— Poftim? Te auzi ce vorbești?

— Sunt perfect lucid și o voi face. Cu ajutorul tău, zâmbi Dan.

— Nu pot să cred ce aud. Și la ce te-ai gândit, mai exact?

— M-am gândit bine. Ajungem în aproximativ cincizeci de minute. Stăm cam treizeci de minute și apoi ne întoarcem la Orăștie. Maxim trei ore cu dus și întors. La trei suntem înapoi. Și oricum, trezirea este la opt. Mai prindem și câteva ore de somn. Haaai.... E o aventură.

— E o nebunie. Dar e o nebunie frumoasă, spuse Mihaela și îl sărută apăsător pe gură.

— Soarele meu! se bucură Dan, răspunzându-i la sărutare. Pe frunte, de astă dată.

— De andezit? râse Mihaela.

— Aproape, percută Dan.

— Am plecat. Ne vedem în hol în zece minute, iubite.

Cu un mic rucsac în care puseră două sandviciuri, apă și lanternele frontale, echipați cu haine groase, părăsiră pensiunea, redescoperind aventura copilăriei. După vreo patruzeci și cinci de minute, ajunseră la poalele dealului Cetății. Aprinseră lanternele, iar Dan luă rucsacul. Începură urcușul spre Marea cetate, cu inimile bătându-le să le spargă pieptul. Din vorbă în vorbă, ajunseră la poarta cetății. Pătrunseră în orașul adormit, ca niște călători care se întorc acasă. Chiar dacă au trecut două mii de ani de la plecarea lor. Așa simțeau. Amândoi. Se potriveau și se completau, ca și cum s-ar fi cunoscut de mult. Sau din alte vieți anterioare. Ca și cum s-ar fi căutat cu-nfrigurare și acum s-au regăsit. Întunericul era sfâșiat de fasciculele de lumină ale lanternelor. Pe Dan îl încerca un sentiment plăcut, ca și cum și-ar fi regăsit locurile natale. Urcară în fugă micul povârniș pe care-l urcaseră cu o zi înainte.

— Uite! Am ajuns la platoul sacru, spuse Dan. La adăpostul întunericului, obrajii li se înroșiră, preluând emoțiile, iar inima, ca un perpetuum mobile grăbit, le transmitea trăiri inedite.

Se plimbară prin interiorul calendarului, un sistem de cercuri concentrice cu stâlpi de lemn cu înălțimi diferite, ca printr-un labirint, căutând ieșirea. Sau explicația.

— Să mergem la Soarele de Andezit, spuse Dan.

Înfiorați, cei doi pășiră cu sfială, înconjurând monumentul circular. Linii drepte porneau din centru, făcând evidentă asemănarea cu astrul zilei. Dan puse palmele pe piatra cea rece, iar buzele lui sărutară piatra, altar al străbunilor săi. Devenise un preot care-și venera zeul. Simțea cum se încarcă cu o energie subtilă, care-l făcea să se simtă special. Mihaela admira și ea monumentul, încercând să înțeleagă simbolistica sa, urmărindu-l în același timp și pe Dan. Era schimbat, ca într-o tranșă, parcă se transformase într-un preot al lui Zamolxis, oficiind un ritual din vechime. Se întinse pe piatra sacră, contopindu se cu vechiul altar. Deodată sări ca ars. Se gândi la posibilitatea ca soarele de andezit să fie un portal energetic, de trecere, într-o altă dimensiune, poate chiar în tărâmul misterios al Shambalei, după unele teorii.

Transfigurat, Dan se desprinse din adorație, căutând-o din priviri pe Mihaela.

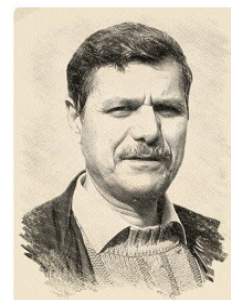
— Putem pleca, iubita, spuse tânărul.

— M-ai speriat, Dane. Parcă nu erai tu, ci un preot slujind la altar, un mesager către zei.

— Te cred. Și eu m-am simțit altfel, eram ca într-un vis. Dar acum hai să plecăm.

(continuare în pagina 12)

Acordorul de pian Murkin

Tudor CÎCU

De ce o fi spus Coleridge, că toți oamenii se nasc aristotelici sau platonieni, rămâne de discutat. Însă pot spune, cum a rezolvat ecuația aceasta, I. Budai-Deleanu: *Dumnezeescul Platon și el/Bea, mânca cumsecade, domnește;/Nici iscusitul Aristotel/Nu trăia fără vin, carne și pește/Pentru aceea, de ale lor cărți învățate/Și acu ne mirăm; și cu dreptate. (Jiganiada C.10 v.9).*

Astfel, dificultatea lămurită, mai rămâne de lămurit o a doua problemă (propusă de Hemingway, în *Bătrânul și marea*), de o natură cu totul diferită, dar, care are legătură cu deziluzia fiecăruia dintre noi, cu privire la electoratul nostru. Spunea Hemingway: *Totul e chinul foamei și lupta împotriva a ceva de care nu-și poate da seama* (p.56, în ediția din 1952).

Poetul din zilele noastre, este și mai tranșant: *nu te teme, după pâine, ți se va lua și apa*. Cineva spunea că decît să fi votat *gașca* asta de aroganți și cațavenci, mai bine se arunca pe fereastră. Noi credem că, încercînd să se arunce pe fereastră, votantul dezamăgit are impresia că se apără de o nenorocire. Probabil, pățania unui dezamăgit care n-a putut face asta și dădea vina cu sandalele, căroră li se tot dezlipseau tălpile, ar fi fost un episod ce ar fi putut face parte din povestirea noastră și, ar fi salvat situația, prin nuanța ei amuzantă. Dar oare, chiar ar fi salvat-o? N-am fi căzut în cealaltă *încurcătură de minte*, a unui alt personaj, ce avea ceva, cu niște ghetete ghinioniste?

Acordorul de pian Murkin, din schița *Ghetetele*, de Cehov, avea tot motivul să dea toată vina pe *blestematul servitor* Semion? Dar, Omului-nostru-votant îi lipsește trăsătura esențială a *omului rănit*, zăgrăvit de scriitorul rus. Atunci? Cineva, tot se uită în interiorul celor două lumi, să descopere angoasantele relații dintre ele. Ne mai trebuie *puținică răbdare. Dacă nu dormi, ți se poate tulbura mintea* – ne sugera bătrânul pescar al lui Hemingway.

Poetul de care vă vorbeam (om al nostru din popor) are însă și el o replică: *Te-ai ars,/bătrâne, nu se mai poate îndrepta nimic./Miroși de departe a ars – treci pe/varianta de rezervă, neafectată. Ridică mâinile sus/și strigă: mă predau. (LIS - Pe prag /Vale-Deal-).*

Să sperăm că, în cazul votantului nostru dezamăgit, Dumnezeu se va fi îndoit cumva de *rătăcirea* sa, și îi va fi încredințat o misiune, știindu-l (ce asemănare cu personajul lui Kafka) rătăcit, deocamdată, prin lumea aceasta desfășurată într-o continuă parabolă despre amăgire. Dar dacă această poveste despre îndrăzneala noastră de a visa frumos (ca un miracol ce pare a se transforma într-un coșmar), este o parabolă - demnă de pana unui altui scriitor, care îl va continua pe Kafka -, poate că ne-a fost dată fiecăruia dintre noi să îi aflăm un tâlc și să deslușim în ea propria viață.

Deja înfrigurați, porniră spre intrarea cetății. Tăcuți, fiecare erau adânciți în gândurile lui. Coborau panta spre poartă, când loviturile veniră ca din senin. Dan și Mihaela fură loviți violent în ceafă de doi indivizi mascați, care îi pândeau de ceva vreme din pădure, la adăpostul întunericului, încercând să vadă ce aveau de gând să facă cei doi tineri la acea oră târzie din noapte la Sarmisegetusa Regia.

— Leagă-i bine și adu mașina aici, spuse individul înalt.

— Am înțeles, șefu', răspunse cel scund și musculos.

Mașina neagră, fără numere de înmatriculare, demară și se opri în dreptul lui Dan și Mihaela, care, leșinați, fură legați fedeleș.

Aruncați ca niște saci de cartofi în partea din spate a mașinii negre de teren, tinerii se treziră. Mai întâi Dan, apoi Mihaela. Tânărul încercă să se miște, dar nu reuși. Un firicel de sânge i se prelingea, cald, pe gat în jos.

Întunericul era total. La fel și liniștea. Vru să țipe după ajutor, dar realizează că nu putea. Se mișcă spre stânga și simți căldura unui trup. După ce i adorase mirosul trupului cu câteva ore în urmă, intui că era Mihaela.

Ciudată situație, gândi Dan. Se simțea vinovat față de Mihaela, ale cărei priviri îl căutau insistent. Roti privirea. În încăperea se zăreau vase dacice, obiecte de podoabă și vechi săbii dacice. — O, Zamolxe, ai grijă de ai tăi fii, gândi Dan și leșină.

Sfârșit

Familia - model în educația tinerilor, eveniment desfășurat la Cercul Militar Brăila

Nicolae V. SĂLCIOARA

Sâmbătă, 29 februarie 2020, s-a desfășurat la Cercul Militar Brăila evenimentul cultural-artistic și filantropic intitulat: *Familia - model în educația tinerilor*. Activitatea se înscrie în seria de manifestări dedicate Anului 2020 pe care Patriarhia Română l-a intitulat *Anul omagial al pastorației părinților și copiilor*.

Au participat copiii de la Asociația S.O.S. Autism Brăila, coordonată de Adriana Ene, copiii cu C.E.S. din Proiectul Bibliotecii Județene *Panait Istrati - Colorăm viața*, coordonat de bibliotecara Camelia Aurelia Cherciu și copiii de la Asociația *Down Brăila Botez Vlad Sergiu*, reprezentată de Ștefania Botez.

Spectacolul a reunit numeroase momente artistice, care au evidențiat rolul familiei în viața și educarea copiilor, cultivarea de către Biserică și părinți a virtuților creștine. Copiii din grupa de cateheză a parohiei *Sfinții Arhangheli* din Brăila, sub îndrumarea preotului paroh Țugui Victor, un miniproiect intitulat: *Iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu! Iisus Hristos - lumina dragostei în familie*. Participanții au vizionat o expoziție pe tema familiei, alături de creațiile handmade ale copiilor: felicitări de primăvară, mărtișoare, machete cu *familii* din linguri decorate și lână, precum și o machetă reprezentând o gospodărie țărănească.

Elevii Școlii Gimnaziale *Ion Băncilă* Brăila, participanți la Proiectul educațional județean *Artă, cultură și umanitate în tradițiile românești* au pregătit câteva scenete legate de educația copiilor în familie, iar copiii din Ansamblul Folcloric *Românașii* au susținut un program de cântece populare românești.

Invitați de onoare au fost membrii familiei Matei, pe care biserica i-a sprijinit deoarece au trecut printr-o grea încercare. A fost pregătită și o surpriză pentru două familii minunate, cărora li s-au oferit pe lângă *Diplome de Recunoștință*, flori și tort. La finalul întâlnirii, dansul popular i-a reunit în bucuria sa pe toți copiii și părinții prezenți, apoi fiecare și-a ales un dar din expoziția de primăvară, iar doritorii au făcut donații pentru sprijinirea familiei Matei.

Un terapeut cu vedenii nocturne...

Mă aflam la cabinetul meu din Policlinică și când eram gata să mă privesc în oglindă și să-mi dau niște sfaturi, rata la bancă, cauciucuri că vine iarna și... și cineva a ciocănit în ușă.

-Poftiți...

A intrat o doamnă, cam la cinzeci de ani, gătită ca de nuntă.

-Domnul doctor Pelin?

-Da, doctorul Pelin. Luați loc.

Doamna s-a așezat pe scaunul indicat din fața biroului meu. Cu ce vă pot fi de folos? am întrebat eu blând, nu ca pe o somație pentru că deja observasem ceva mai special în fixionomia Doamnei, cum spun țărani din satul cu două ulițe, vreo patruzeci de case și o cârciumă, în care m-am născut: pășea ca pe gheață, privea cu insistență fereastra, ușile cabinetului și mai ales halatul alb din cuier pe care nu apucasem să-l îmbrac. Apoi... Doamna, deși era prima luată de toamnă, era îmbrăcată ca de miez de iarnă, deși nu purta nimic pe coafura elegantă. Am rugat-o și s-a făcut lejeră.

De la coafor am venit direct la dumneavoastră recomandat de medicul de familie domnul Sfeclă: mergeți la domnul doctor Pelin, un terapeut cu experiență. Eu, a zis doctorul Sfeclă mă opresc aici cu tratamentul.

-Și care-i diagnosticul doctorului Sfeclă?

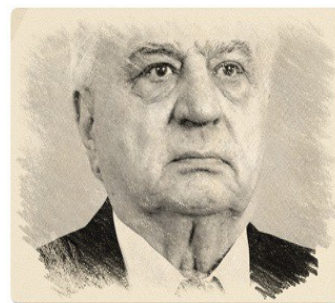
- Domnule Pelin, de mult timp duc o viață tare amară. Scuze, nu fac aluzie la dumneavoastră doctore Pelin...

- Nu-i nimic, o să vă convingeți că nu sunt chiar așa de ... amar.

I-a plăcut replica pentru că Doamna a râs zgomotos, un râs de... Dar, să vedem trimiterea doctorului Sfeclă. Mi-a întins un plic, l-am desfăcut și am citit pentru mine: Doamna se află în tratament de vreo trei ani, dar nu am obținut nici-o îmbunătățire. Cred că a luat o tonă de pastile. Poate tratamentul cu ...vorbe al unui terapeut este mai eficace.

După ce am terminat de citit trimiterea doctorului Sfeclă am privit-o câteva clipe, după care am rugat-o să-mi explice de ce are nevoie de mine?, un doctor terapeut.

- Domnule doctor, a început Doamna, eu trăiesc de peste cinci ani un adevărat coșmar: noaptea la ora unu fix- că mă uit la pendulul din hol - mă scoală zgomotele care se produc în apartament; patru camere, locuiesc singură, de când au plecat copii la casele lor. Se deschid și se închid întruna ușile, ferestrele, zboară perdelele, care am impresia că acoperă o ființă, o fantomă în alb. Și s-a uitat la halatul meu alb din cuier.

Ion BĂLAN

Apoi obiecte: vase, statuete, fotografii înrămate se mută dintr-un loc în altul. Totul ține cam zece minute. Dimineața totul se află în ordine, de parcă nu s-a întâmplat nimic. Mă trezesc dimineața obosită, aprind o lumânare și dau cu tămâie în toată casa. Dar degeaba, totul se repetă în noaptea următoare.

- Doamnă, hai să simplificăm puțin coșmarul dumneavoastră: câteva întrebări ca la o vrăjitoare: o persoană apropiată s-a sinucis în apartament și vă simțiți vinovată? A dat din cap că nu. Aveți o persoană apropiată care a plecat în altă lume și pentru care ați avea obligații sentimentale și de natură religioasă: parastase etc și...? Nu, a sărit Doamna, sunt la zi cu pomenile, colivile și parastasele!

- Mergeți la biserică, am, continuat eu. Merg, a răspuns prompt, sâmbata, duminică și-n toate sărbătorile religioase. Pe noptieră am icoana Sfintei Fecioare și cruciulițe sfințite, o colecție de la bisericile și mănăstirile la care am fost în pelerinaj. Nu cred că Diavolul are curaj să intre în apartament.

- Nu, domnul doctor și toate astea o să mă ducă la balamuc. Simt că nu mai pot rezista prea mult. Ce ziceți domnule doctor, există un tratament?

- O să încercăm, dar va trebui să mă ajutați.

- Fac tot ce-mi spuneți, ce-mi cereți.

- După evenimentul nocturn cel de la ora unu, dimineața când vă sculați, notați toate amănuntele pe o coală de hârtie; dar cu toate amănuntele, cu toate trăirile și mi-o audceți mie. Faceți acest lucru de zece ori, notați dimineața și mi le aduceți cu rugămintea de a nu le copia pentru că altfel nu pot să stabilesc diagnosticul și să stabilesc tratamentul.

- Credeți că există un tratament cu efect?

- Nu există suferință care să nu poată fi tratată. Dar, ajutați-mă să stabilesc diagnosticul și peste zece zile vă recomand și tratamentul.

(continuare în pagina 18)

Literatură română de coloratură niponă

Placheta de genuri literare diferite *Clipe sub condei*, Editura Betta (?!), 106 pagini, semnată de scriitoarea Vali Iancu, fără arondarea locală sau temporară, într-o formulă absolut derutantă de expunere și de popularizare, se distinge ca un volum de lirică și de proză de avangardă, în afara zonei literare românești și europene, de coloratură niponă, HAIKU, TANKA, SENRYU, HAIGA, HAIBUN. O poezie atipică, așadar, și o proză pe măsură, poziționate între originalitate provocatoare și accepțiuni tradiționale, din care nevoia de *mereu altceva* poate acoperi incertitudinea, rezerva și nesiguranța alăturării.

Scriitoarea Vali Iancu a ales riscul aleatoriu al lui... *fie ce-o fi!?*, pe care și-l asumă cu o doză de infatuare sinceră și o seducție aparte, dar și cu ambiguitatea inerentă a oricărui joc înscenat, motivate de o strategie a provocării.

Deși a mai semnat doar două cărți de versuri, *Iubirea din apusul vieții*, Editura Electus, Pitești, 1999 și *Amici de-o clipă*, Editura Betta, în 2013, după debutul publicistic literar în revista *Luceafărul*, în 1997, poeta Vali Iancu, membră a Societății Române de HAIKU, București, și-a direcționat preferința artistică spre lirica excentric-emoțională japoneză, într-un regim ludic superior, cu metamorfoze adecvate fiecărei specii literare dintre cele cinci incluse în demersul editorial al volumului *Clipe sub condei*.

Vali Iancu crede în mișcarea gravă, ritualică și tulburătoare din haiku, tanka, senryu, haiga și haibun și nimeni n-o mai poate converti spre altă... *religie* lirică, deși a fost crescută în... *dogmele* poetice ale înaintașilor Dosoftei și Varlaam, ale poetilor Văcărești, Alecsandri, Coșbuc, Eminescu și Nichita Stănescu, pentru că are reguli proprii în dialogul cu natura, cu tot ceea ce înseamnă *muzica sufletului*, aflată în impas.

Clipe sub condei, un volum eterogen de literatură de contrast, românească, pigmentată original în limitele performanței artistice, dincolo de coloratura originală; o poezie de-o stringentă nevoie de altceva, la limita elegantă a recunoașterii valorii etice, literare.

Ar putea fi și o încercare de avans în materie de modă lirică, deoarece impactul prozodic japonez are o mulțime de prozeliti și

Dumitru ANGHEL

o interesantă tevdatură de fapt literar, dar acest... *împrumut* dintr-un areal literar fără acompaniament european parcă n-ar avea șanse de reușită fără rezerva de talent și inteligență a poetului român. Proliferarea unei astfel de modă literară, fără acoperirea specificității naționale românești ar putea fi doar o invitație sezonieră?! Poeții români atrași de acest tip de literatură de avangardă și-au asumat riscul unui anume șoc de neaderență și de eșec, iar scriitoarea Vali Iancu a intuit nativ și inteligent dimensiunile rezervelor de adaptare și de integrare a formulei de împrumut literar, cu tactul creatorului civilizat.

Și începe cu HAIKU, poezie tristih, formată din 5-7-5 silabe, grupat tematic pe cele patru anotimpuri, primăvara, vara, toamna, iarna. Primăvara, cu un subtitlu împlânzit în accepțiunea tradițional-românească: *În mugur și în om aceeași tresărire* (pag. 11), din care de-abia se mai percep miresmele florei de peste Ocean: *Teii în floare - / îmbătați de mireasmă / îndrăgostiții* (pag. 12), iar vocația poetică a autoarei este tranșantă: *Pe-o bancă-n parc / sub castanii înfloriți / îmi aștept muza* (pag. 13).

Haiku-ul poetesei din România, virusat pozitiv de alternativele sentimentale ale originalului nipon, are varianta sa emoțională în fața naturii ca factor de excitație sufletească: *Târziu în noapte - / în parfum de liliac / revin amintirile* (pag. 15), pliat pe un alt exercițiu poetic și pe un alt pretext de transfigurare lirică.

Atacă apoi în molto vivace anotimpul Vara, *sub soarele-arzător și vântul ațipește* (pag. 16), când *Luna lui cuptor - / mireasma florii de tei / prelinsă-n miere* (pag. 20), pe aceleași valențe tematice și pe același registru emoțional, în acordurile optimiste ori nostalgice ale *Anotimpurilor* lui Antonio Vivaldi.

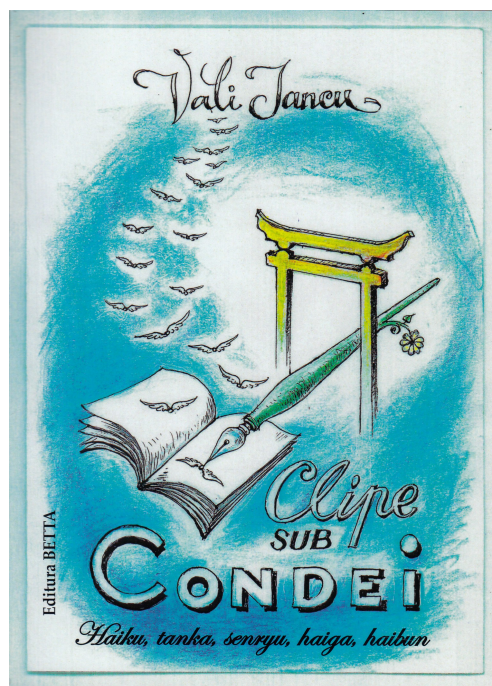
Apoi vede Toamna, Cum se răsfăță-n soare gutuile-aurii (pag. 21), și acceptă învinsă, și convinsă, că: Zile tot mai reci - / toamna-și aprinde focul / prin toți arțarii (pag. 22), dar și că Mustul dă-n fiert - /în via răvășită / doar furnicile (pag. 24); pentru ca să accepte disconfortul fizic și sufletesc al anotimpului Iarna, pentru că S-a-ntețit gerul - / Oare le-ajung lemnele / părinților mei? (pag. 27).

În TANKA, tot un tristih, format din 5-7-5 silabe, poeta Vali Iancu a ales să se exprime, dincolo de amplitudinea ideatică niponă, cu toate valențele lirice ale anotimpurilor, ale dragostei și ale tonurilor de *gri* din sufletul omului, pe o singură notă discordantă: *Iarna a-nghețat / floarea iubirii noastre / dar mugurii / zvâcnesc în primăvară / de-i ploaie ori de-i soare* (pag. 36).

SENRYU, poem din aria tematică a epigramei românești, înrudit prozodic cu HAIKU-ul, deși nu respectă *regula* catrenului decât în zona unei ironii grosiere sau a unei pamfletare imagini de caricatură, are o dinamică remarcabilă, din care nu lipsesc, evident, excesele: *Blondă la volan - / râde ca proasta-n târg / când trece pe roșu* (pag. 45), într-un perpetuu carusel al umorului și al unei veselii de carnaval: *Blegul divorțat - / iubițica veselă / ronțăie prada / ... / Dacă te simți prost - nu te duce la medic - / n-are ce-ți face* (pag. 46), ori în limitele insolente ale ipocriziei: *La spovedanie / îmi spun păcatele - / ce amintiri dragi* (pag. 47).

Miniatura picturală HAIGA se detașează, cu o anume ostentație elitistă, de elementul literar, pentru că argumentul ideatic sentimental este direcționat spre un orizont artistic, poziționat în arta plastică, cu tendința de a surclasa ideea lirismului conceptual și de a poziționa în prim-plan picturalul agresiv, insistent.

Sunt douăsprezece desene în creion, intens stilizate, între pictură naivă și creionări – spectacol direcționat spre un alt limbaj artistic rezultat din dialogul dintre grafica domnului Dumitru Roșu și universul afectiv al scriitoarei Vali Iancu: *Un fluture hoinar mi s-a lăsat pe umăr, Amici de-o clipă și Doi tineri sub măr, privire în privire... ATENT ȘARPELE*, cu trimitere, probabil, la *păcatul* părinților Adam și Eva!?, după ilustrațiile de la paginile 51 și 53.

HAIBUN este o *proză scurtă*, între eseu și amintiri cu tentă emoțională majoră, cu impact sentimental imediat, grupate în douăsprezece secvențe epice, la persoana I singular, pe un lait-motiv intim, cu trimitere spre zona lirică, cu intenția declarată de a convinge abrupt, fără replică. În haibun-urile sale, Vali Iancu se joacă... *de-a Amintirile din copilărie*, căroră le deturneză rezonanța naivă, inconfundabilă, pentru o direcționare sentimentală de cele mai multe ori vulnerabilă prin îndepărtarea de mirajul nevinovăției în stare pură.

Amintirile sale au intimitatea senectuții peste care năvălesc impetuos factori din zona infarctului!? În eseurile scriitoarei române există mai degrabă atmosfera și fiorul nostalgic al *Ozanei cea frumos curgătoare și limpede ca cristalul* și mai puțin aura emoțională a gesturilor rigide din recuzita nobiliară a tradițiilor nipone, cu încărcătura ritualică și intransigentă a samurailor din casta feudală, intolerantă, orgolioasă și mândră până la sacrificiul aceluia harakiri seniorial.

Haibun-urile doamnei Vali Iancu au puritatea angelică a gheșelor japoneze cu mișcările lor de-o expresivitate lasciv-erotică, la care a adăugat tempoul sentimental al sărbătorilor și horelor virile și optimiste românești.

Cristian Gabriel MORARU

În cartea *Raftul de la colț*, vol. II (Editura *Ecreator*, Baia Mare, 2019, colecția *Critica*, 265 p.), Daniel Luca ni se înfățișează de astă dată nu în ipostaza de poet rafinat, pe care i-o știam deja, ci în ipostaza de critic literar. Dacă ținem cont de faptul că, prin natura profesiei sale de bibliotecar, Daniel Luca lucrează tot cu cartea, responsabilitatea sa devine atunci și mai mare, căci un bibliotecar autentic are misiunea nu doar de a fi custode al cărților, ci și să le pună pe acestea în valoare, să stârneasce, așadar, interesul publicului larg pentru a veni și a le citi.

Ori, cum să faci acest lucru, mai ales dacă ești filolog, dacă nu prin cronică de întâmpinare? Daniel Luca și-a asumat riscul de a interpreta critic o literatură aflată în plină desfășurare, iar în noul său volum de critică ne propune un mănunchi de 92 de cronici la cărțile a nu mai puțin de 78 de autori contemporani. Aceste cronici au fost publicate inițial fie ca prefețe sau postfețe la cărțile autorilor comentați, fie într-o duzină de reviste literare din întreaga țară.

Un efort care merită apreciat, mai ales având în vedere că este vorba de un raft întreg de bibliotecă. Nu știi de ce l-a pus la colț, dar, în fine, acest raft de cărți are de-acum încolo șansa de a fi perceput altfel în lumea bună a literaturii numai și numai grație faptului că a beneficiat de girul unui cititor profesionist. Ceea ce nu e puțin lucru!

Daniel Luca scrie, fără discriminare, atât despre autori consacrați, cât și despre debutanți care bat la porțile consacrării, acestora din urmă înregistrându-le evoluția, uneori chiar saltul estetic, de la o carte la alta. Astfel, avem nu doar o perspectivă sincronică asupra creației unui autor, ci și una diacronică, prin ochii criticului literar putând avea o mai bună comprehendere a viziunii artistice a unui autor căruia i se alocă mai mult timp și spațiu.

În arhitectura acestui volum, observăm că Daniel Luca are o predilecție pentru genul liric, 72 dintre cele 92 de cronici literare, adică 78 % din substanța propriu-zisă a cărții, fiind cronici despre cărțile de poezie ale contemporanilor săi. Faptul în sine nu trebuie să ne mire pentru că criticul însuși este un bun poet, astfel venindu-i mai ușor să deceleze resorturile intime ale creației lirice a cutărui sau cutărui autor. Restul sunt cronici despre cărți de proză (15 la număr) sau de eseuri, critică și memorialistică.

Aproape o treime din cărțile comentate în acest volum sunt publicate în colecția literară *Ecreator*, coordonată de Ioan Romeo Roșianu, fie la editura *Ecreator* din Baia Mare (19 cărți), fie la edituri partenere, precum *Grinta* din Cluj-Napoca sau *Ceconi* din Baia Mare, dovedindu-se, prin urmare, că Daniel Luca urcă bucuros versantul prieteniei literare. Pe locul doi, figurează cronici la cărți publicate în spațiul cultural banatic, la edituri din Timișoara, Arad, Reșița sau Oravița. Urmează, apoi, cronicile despre cărți publicate la edituri din București, Cluj-Napoca, Brașov, Iași, Satu Mare.

Judecata critică a lui Daniel Luca este întotdeauna nepărtinitoare, onestă, cu o doză de umor uneori, revelând plusurile și minusurile fiecărei cărți în parte. Nu ne rămâne altceva decât să ne așezăm într-un fotoliu și, ascultând în surdina muzică de jazz, să ne cufundăm în lectura cărților propuse de Daniel Luca!

Ariciul literar

Cineva ți-a tras poezia de sub picioare!

Cineva mi-a tras iarba de sub picioare/și acum o taie/ cu un hârșăit de unealtă bine ascuțită./Aș putea să-l implor/să nu se lase ademenit de blânda expansiune/ a mirosului de iarbă proaspăt tăiată,/sau de hârșăitul melodios al uneltei./Dar, cum eu mi-am irosit moartea,/ apoi viața,/merg acum nepăsătoare prin noaptea/ Înstelată. (Iolanda Malamen, România literară nr. 6/2020)

În general, marea poezie este despre sentimente ba chiar se poate face poezie mare și din nimic. Doamna care scrie mai sus consumă din spațiul revistei RL doar pentru a ne prezenta un nimic poetic dar nu face poezie. Acum, după invazia poeziei proaste, RL a decis parcă să o cultive! Cu alte cuvinte dacă sunt *ai noștri* scriu bine dar dacă nu au cotizat... niște nenorociți. Săracii, nu au aflat că toți premianții premiilor Nobel pentru literatură NU au făcut parte din Uniunea Scriitorilor! Să revenim la rebutul comentat. În afara unei imagini forțate de genul *hârșăitul melodios al uneltei* (pe bune???) și a unei simplute metafore *eu mi-am irosit moartea* pe care o omoară următorul vers cu inadecvatul *apoi viața* restul e nimic. Unde este spiritul poetic, unde este simțirea? Din cotizație nu iese poezia! Ptiu... că am zis-o!

În hol? Pe bune?

Te îndrepti spre fereastră/o femeie aruncă o pungă neagră/în tomberonul galben ce dă/peste margini/Cineva sub o glugă iese din blocul vecin/urnește un gip din parcare/două-trei ciori croncănesc masiv/pe crengile strălucitor de goale/Te îndrepti spre hol: în cuier/haine peste haine. te neliniștește vag/atâta muțenie atâta nemișcare./Descoperi sub măsută bombeul/ghetelor încă umede din plimbarea/ploioasă de-aseară./Te uiți prin vizor: tipa de la 7/coboară vertiginos scările/e înaltă zveltă brunetă și/stewardesă. Deschizi frigiderul/râșcăi prin el scoți cana cu lapte/aprinzi aragazul îl pui la fiert./E dimineată – o nouă dimineată/postdecembristă (cum se scrie/în documentele de istorie recentă)/Din parcare a început din nou – la fix –/să geamă să te muncească picamărul.. (Eugen Bunaru, În hol, România literară nr. 9/2020)

Pătruns de spiritul poetic *tipa de la 7* cred că fugea pe scări să nu audă această catastrofă numită de autor poezie. Ea tot fugea dar vocalele o prindeau de picioare în timp ce consoanele i se tot uitau pe sub rochița de vară mai ales ca e *înaltă zveltă brunetă și/ stewardesă*! Acum nu știu dacă a plecat cu vecinul care *urnește un gip din parcare* dar să scrii chipurile poezie în acest fel și mai mult unii...adică RL... să o și publice e chiar de expresia *să te muncească picamărul*!

Nopti pierdute

Nopti bucureștene transfigurate de mireasma/teilor înfloriți/de Mâna Maicii Domnului și Regina Noptii//Nopti când ninsoarea topește hotarul între cer și pământ/sfințește case și străzi benzinării și palate/până la umilul cotlon al gunoaielor//Arbori cresc deasupra bulevardelor din piatra dantelată/a unor case zidite – cu bucurie și speranță –/în altă eră//... (Ioana Ieronim, Nopti nenumărate și una, România literară nr. 4/2020)

Am redat doar o mică parte pentru că nu avem kilometri de pagini precum RL care publică această minunăție. Cred că în ziua aceea Nicolae Manolescu era prins cu promovarea volumului de istorie literară pe care l-a mai promovat și acum câțiva ani. Asta e! Nu le poți citi pe toate. Revenind la descrierile *benzinării și palate* pot spune că m-a mișcat versul până *la umilul cotlon al gunoaielor*!

Acum înțelegem!

Beat, beat../Am să mă trezesc/din beție;/Dar nu vreau/să mă trezesc din poezie./ (Radu Cange, Stare, România literară nr. 5/2020)

Am înțeles acum *starea* care determină alegerea poeziei pentru publicarea în RL!

(urmare din pagina 13)

La o cafea am analizat cazul cu un coleg expert în psihiatrie și am hotărât să... Dar nu vă spun înainte de a stabili diagnosticul și tratamentul. Într-adevăr, Doamna avea dreptate: este un caz cu totul special.

Hai să vă spun totuși ce-am pus la cale: cu sprijinul menajerei Doamnei, am instalat în secret mai multe camere de luat vederi în toate spațiile marelui său apartament. După cinci zile aveam, cinci filme produse la ora unu noaptea fix. Hai să vă spun diagnosticul și tratamentul. Dar mai întâi ce s-a întâmplat în cele cinci nopți filmate? Doamna la ora unu noaptea se scula din pat și în cămașă de noapte începea să se plimbe prin apartament, să... să... să... surpriză: începea să deschidă și să închidă ușile, geamurile, să mute obiecte, dar cu atenție să nu le distrugă și se apăra împotriva perdelelor, în care credea ca se află fantoma. După câteva minute de luptă cu stihia și fantoma Doamna închide cu atenție ușile, geamurile, așează perdeaua și obiectele la locul lor. Apoi se culcă și doarme liniștită până dimineata, când începe să scrie nota cerută de către mine.

Deci care-i diagnosticul m-a întrebat colegul. Diagnosticul este BOALA SOMNAMBULULUI. Deci Doamna, se trezea după o comandă fixată în creierul său după un accident biologic rar care se numește Boala somnambulului.

- Se poate trata, cum? cu ce? Întâmplător spaima de somnambul a Doamnei, nu-i cu părăsirea apartamentului, urcarea pe case și alte tipuri de acțiuni de echilibristică care de multe ori se termină cu accidente, chiar fatale. Tratamentul este atât de simplu și fără buline: la coborârea din pat să calce pe un preș ud cu apă rece însoțit prin conexiune de un zgomot de trompetă: amândouă trezesc din starea de somnambul pacienta, și se întrerupe spectacolul cu uși, geamuri deschise, cunoscând diagnosticul și tratamentul se culcă și totul intră în normal.

Acest tratament cu apă rece și triluri de trompetă, normal va duce la dispariția biologică în scurt timp a sindromului de somnambulism.

Am avut mulți pacienți, dar Doamna mi-a oferit un exemplu că toată viața se învață, indiferent de experiență și de viața profesională.

Un terapeut.

Sfârșit.

Revista *Literadura* anunță ca va acorda două premii pentru poezie

Revista *Literadura* lansează începând cu anul 2020 două premii:

1. Premiul *Marin Ifrim* pentru debut în volum, pentru scriitori cu vârstă cuprinsă între 18-30 de ani.
2. Premiul *Ion Caraion* pentru scriitori cu vârstă peste 30 de ani.

Amândouă premiile vor fi în valoare de 500 de lei.

Volumele se vor trimite pe adresa revistei: revitaliteradura@gmail.com Până la data de 30 septembrie 2020 și vor fi anunțate la 1 decembrie 2020. Volumele se trimit doar în format .pdf . Se vor trimite doar volume de poezie.

Costel STANCU

Din când în când,
Dumnezeu își adună nebunii
și îi întreabă:

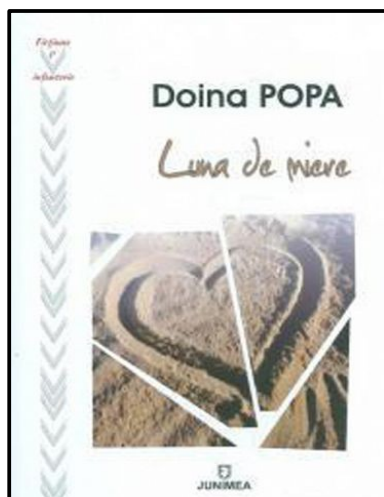
Cine sînteți voi?

Ei îl arată,
fericiți,
cu degetul.

Luna de miere. Doina Popa – o viziune asupra vieții

Mihai VINTILĂ

Doina Popa aduce lupta cu viața în prim planul romanului său *Luna de miere* apărut în anul 2018 la editura Junimea din Iași. Scriitoare de forță, nu prea prezentă în viața literară, Doina Popa aduce în atenție o familie, urmărită pe parcursul mai multor generații din perspectiva liniei materne. Sunt arătate astfel mai multe femei care au stâns în jurul lor familia dându-i liniște și stabilitate.

Încă de la debutul cu *Apelul de seară* forța scriiturii acestei autoare a ieșit în evidență. Au urmat apoi *Sfântă tinerețe*, *Dragostea vine de-a valma*, *Rugăciunea de iertăciune*, *Pasărea cerului*, *Himera cu sfeșnic aprins* și *Ca frunza-n vânt* cărți pline de substanță.

Romanul începe cu ultimile zile ale unei mame, Maria, care își aduce aminte, un pic haotic, de viața pe care a trăit-o. Pornind de aici romanul se duce înainte în timp spre copiii Mariei, Doina, Relu și Valentin, spre rudele de pe aceeași linie precum sora Tița și spre părinți. Sunt împletite aceste destine cu fapte, cu viața însăși. Avem o mulțime de personaje care gravitează în jurul acestui nucleu. Desigur, este Vasile, soțul Mariei și tatăl celor trei copii, un om muncitor, poate un pic naiv, iubitor și purtătorul unui blestem personal care se va coborâ și asupra familiei sale. Blestemul este fosta apartenență la legiune unde a fost șef de cuib. Autoarea aduce în atenție această perioadă confirmând bunătatea omului care i-a fost tată, completând informația cu date noi. *Am știut în sinea mea că Vasile fusese legionar, prea povestea frumos despre legionari, despre Cornel Codreanu. Îmi plăceau cântecele lor. Foarte frumoase cântece, parcă te înălțau în văzduh. În rest, nu prea știam eu cu ce se mănâncă politica asta. De multe ori era un prilej, pentru bărbați, să se mai întâlnească la vreo cârciumă și sub pretextul că pun țara la cale, să poată bea un pahar.*

Deși legionar, nu a purtat niciodată armă, în perioada respectivă a ajutat oamenii săraci prin ridicarea de case, de reconstrucția unora și de îmbunătățire a vieții a altora. A făcut totul cu modestie și bunătate. Din păcate această opțiune politică se va resfrânge asupra familiei sale, Maria având prima de suferit dar și copii. S-au mutat de mai multe ori prin diverse localități pentru a li se pierde urma dar organele statului vigilente au găsit omul pe care l-au condamnat apoi la închisoare. Pentru ași proteja familia Maria a trebuit să-și renege dragostea divorțând.

Astfel prin acest sacrificiu și-a pus parțial la adăpost cei trei copii.

Avem amintite și alte momente importante ale României precum actul de la 23 august 1944, intrarea rușilor și ocuparea țării de ei. Este un fragment foarte interesant care exprimă exact relația dintre populație și ocupant. *Odată au venit din nou în ogradă doi ruși. Ne pârâse cineva din sat că avem oi și veniseră la sigur. - Mama, mama, davai baranga. Mama se făcea că nu înțelege, le-a arătat cofa cu ouă, net, net, baranga, beee, beee! Mama le-a arătat un pui priponit lângă leasă, net, net a spus rusul și a apucat bunda făcută din piele de oaie, a întors-o cu blana în sus, baranga, mama, baranga, beee, dau zapisca.(...)N-am scăpat până la urmă, a trebuit să dăm berbecuțul în schimbul unei hârtii pe care rusul a mângălit câteva cuvinte scrise în limba lor.*

Viața grea nu era numai pentru părinți ci și pentru copii. De exemplu Liceul Pedagogic din Galați unde Valentin reușește să intre este descris indirect de o altă persoană de parcă ar fi fost un lagăr de concentrare. *Aveam aproximativ 80 de paturi într-o cameră, trase la linie, ca la armată și de la an la an se schimbau locurile unde puteai dormi. Eu plecam cu două zile mai repede acasă, ca să prind un pat mai aproape de sobă, tare mai eram friguroasă și apoi nici haine groase nu prea aveam. De unde halate, ca acum, de unde pijamale groase, de unde, de unde atâtea și atâtea care mi-ar trebui?*

(continuare în pagina 20)

Toate valurile vieții vin și pleacă dar familia rămâne. Copii cresc mari și timpul se scurge. La final nu rămâne de făcut doar un bilanț. În fond acest roman este de fapt bilanțul Mariei făcut prin intermediul Donei. Da, prin intermediul autoarei pentru că totul este adevărat, totul s-a întâmplat.

Revenind la această *Luna de miere* m-am tot gândit de unde ar putea veni titlul și după citirea și recitirea romanului cred că în fapt este un titlu bun. Este vorba de ultima lună de viață a unei mame care își trăiește alături de fiică, prin amintiri, toate minutele importante, toate faptele demne de reamintit. Practic are parte de o *lună de miere* înainte de viitoarea existență nepământească. Este o *lună de delir* când viața se amestecă cu visul, realitatea cu halucinația și adevărul cu posibilul adevăr.

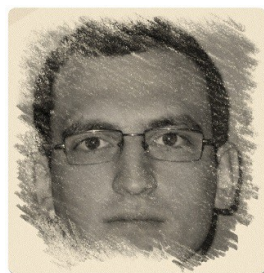
Avem amestecate mai multe povești în acest roman. Este povestea decăderii satului românesc, zugrăvită pe fundal, apoi povestea societății care se destramă. Este conturată teroarea securității cu ridicările de la miezul nopții și cu presiunile asupra omului simplu. E amintită și colectivizarea dar autoarea nu insistă asupra ei poate și pentru că în zonele de munte nu a fost așa de opresivă ca la câmpie și din memoria sa nu poate scoate suficiente argumente pentru a o contura.

Luna de miere nu este un roman ușor. El are straturi de realitate, de percepție. Uneori ceea ce este prezentat nu este decât vârful vizibil al unui iceberg. Folosește mult tehnica poveștii în poveste iar dialogurile lipsesc. Caracterizările sunt făcute fie direct, fie de un personaj despre alt personaj prin povestire. Avem un univers al poveștilor. Uneori firul este așa de încălțit încât ne putem încurca în această construcție. O mai atentă conturare a persoanelor ar fi fost poate binevenită.

Cred că *Luna de miere* este mai mult decât un roman pentru autoare. Este un testament al cărui executor a fost. Povestea acestor oameni nu mai dispărește ci prin acest roman mai primește o viață. O viață mai bună.

Doina Popa, *Luna de miere*, Iași, editura Junimea, 2018, 284 pagini.

Veninos – aforisme

Zeno HALUPA

Scriu cu atâta sânge rece, încât după moarte, venele îmi pot pleca din trup ca șerpi.

Moartea-și înfige coasa chiar și-n aureola sfântului.

Mi-e teamă atât de ștreangul care vrea să moară de gât cu mine, precum și de înecul care vrea să-mi lase gura apă.

Piatra de la mormântul lui Iisus este osânda sisifică a diavolului.

Cred că Dumnezeu a scris Decalogul cu inelarul mâinii stângi, ca într-o logodnă de proporții epice între palma răstignită a Fiului Său și rănilor noastre.

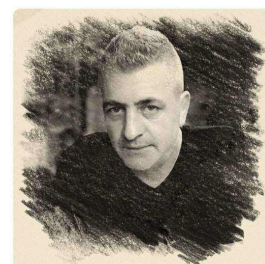
Privind atent Dunărea, constat că apele i-au crescut branhii, pentru ca înecul să găfâie în mine ca după un maraton terminat în aplauzele porților de cimitir.

Ce gând chinuitor, să crezi că sunt mai mulți cerșetori în lume decât demoni în iad.

Iubești un suflet plin cu pământ fiindcă doar așa știi că poți fi îngropat alături de el.

Să nu crezi că ștreangul tău este funia clopotului cu care anunțăm lumii Judecata lui Iisus.

Ori de câte ori cineva îmi spune că mă iubește, mă uit la el ca la o ghilotină cu lama oprită la jumătate din căderea sa.

Marian VIȘESCU

Nord

Astăzi, ziua fără vină
stoarce rece pleoapa lumii,
fără milă, nici odihnă...
I se strâmbă colțul gurii,
obosită și-apăsată,
căci, pe Marea Nordului,
plânge aspru și suspină
ochii stinși ai cerului.

Dincolo de întâmplare

Sunt piedica propriei
mele întâmplări.
Sunt stânca așezată
înaintea poveștii
vieții mele.
Sunt firul de nisip
zămislit în vânt.
Sunt nimicul din...
Mormânt!

Bizanț!

O casă albă cu dale de fier...
Țipă în nopte strigoi și mister,
ferestre căscate către nimic
femei tănuiesc, bocind în cuțit.
O curte pavată cu piatra pustie
și-ascunde pleoapa și nimeni nu știe,
că ritmic sub ea plânge și zace
o lume pierdută,
zidită-n sicrie!

Pseudosimetrie

Azi ninge pentru prima dată
simetric.
Păpușile de ceară își scutură
rochițele în lumina vitrinelor,
într-un dans angelic,
iar Dumnezeu zâmbeste după
fiecare fulg cernut.
Îți scriu în cuvintele mele rebele
cu inima-os fixată-n suflet
una dintre scrisori.
Mă las topit în toți nămeții,
ca să îți arăt de câte ori mi-ai lipsit.
Oamenii încep să fie nămeți mai mari,
se plimbă unii pe lângă alții
la fel de reci și de retrași
în iarna lor.

Dor...

Mă arde depărtarea și ultimul sărut,
pierdut printre albul cearșeafului mut,
șoapte ce încă îmi umblă prin minte,
unicorni în herghelii imense,
topindu-se-n apusuri create de noi.
Mi-e dor să te ating,
să-ți simt în palme sânul fierbinte
și, amețit, să aud printre suspine
iubirea ce iese șuvoi.

Casa Artelor revistă brăileană de tradiție

Nicolae V. SĂLCIOARA

Școala Populară de Arte Vespasian Lungu din Brăila a fost în 9 martie 2020 gazda evenimentului de lansare a numărului 7/2019 (Anul VII) al revistei *Casa Artelor*. Lansarea a fost însoțită de un spectacol muzical de înaltă ținută artistică. Publicația *Casa Artelor* apare anual și este realizată de Școala Populară de Arte Vespasian Lungu din Brăila, cu sprijinul Consiliului Județean Brăila.

Editorialul acestui număr aparține prof. dr. Viorel Mortu care scrie despre revista *Casa Artelor* că reprezintă o fotogramă a culturii Brăilei: *Revista învinge o prejudecată și afirmă, cu argumente viabile, un adevăr: Brăila este un pol cultural de referință în această parte de țară.*

Veronica Dobrin, fost director al Teatrului *Maria Filotti*, deschide cuprinsul Casei Artelor cu articolul *Evenimentele Darclée – pe culmile gloriei: Celebrăm 25 de ani de când Brăila a trăit un eveniment cultural excepțional – Festivalul și Concursul de Canto Hariclea Darclée.*

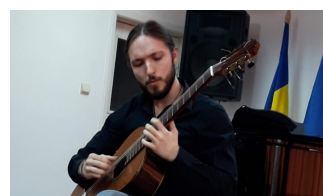
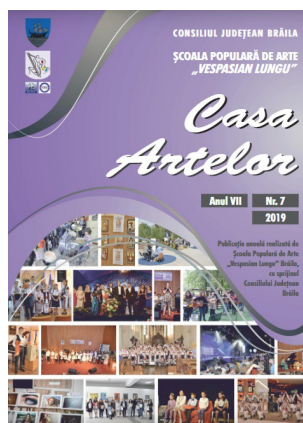
Criticul de artă Maria Stoica scrie despre Vespasian Lungu, profesor de pictură cât și despre cultura de masă și despre artistul amator care este deschis spre o comunicare directă, spontană, sinceră, care se apropie uneori de puritatea dezinteresată a jocului.

Ziarista Tudorița Tarniță publică interviul *Concursul Armoniile Dunării – o adevărată sursă de talente muzicale*, cu doamna profesor de canto Mariana Iordache, director artistic al concursului Național de Muzică Ușoară pentru Copii.

Vespasian Ionesi scrie despre *Pictorul Vespasian Lungu în inima și mintea noastră (III)* – fragment din cartea *Din colbul Costișei...*

Criticul literar Viorel Coman scrie *In memoriam Maria Cogălniceanu (I) – Unduirea timpului: La câteva luni de când și-a tras țărâna peste chip, e bine să ne aducem aminte de făptura de cuvinte care a rămas. Începem cu evocarea poetei care a fost. Elena Dumitrescu-Netwig, soprana cu condei subțire, este elogiată de dr. Zamfir Bălan din cadrul Muzeului Brăilei. Profesorul Viorel Neagu face O abordare a fotografiei. Prof. Marilena-Viorica Niculescu scrie despre un subiect interesant pentru publicul iubitor de radio – Aici radio România Actualități! – De la Brăila, ne transmite Cezar Hârjescu... Cum alegi repertoriul? Întreabă, în articolul domniei sale, Ioana-Maria Lupașcu.*

Pentru ziarista Adriana Burlacu *Pictorul Ion Radu este povestitorul de pe pânză. Directorul revistei Litera13, Mihai Vintilă scrie despre Anton Dumitriu ca fiind proscrisul triumfător, publicând o recenzie asupra volumului semnat de Maria Cogălniceanu.*

Într-un alt articol, Marilena-Viorica Niculescu scrie despre trupa *Chroma Project* ca fiind o promisiune și o misiune îndeplinită! *Corul mixt Trison cântă și adună aplauze, diplome, premii...* anunță dirijorul Ștefan Lupu iar prof. Laura-Vioara Vermeșan descrie *Maestri ai muzicii – Darclée, privighetoarea Carpaților*. Sorin Grecu, referent de presă la Școala Populară de Arte Tudor Jorda din Cluj-Napoca, consemnează un *Spectacol omagial dedicat Zilei Naționale a României: Moldova, Muntenia, Transilvania.*

Ultimile pagini ale revistei parcurg traseul tuturor evenimentelor de referință ce au avut loc la Școala Populară de Arte Vespasian Lungu pe anul 2019, cât și premiile și distincțiile cucerite de elevii ei.

Revista, full color, așa cum ne-a obișnuit de șapte ani încoace, este excelent realizată grafic, toate cele 40 de pagini fiind bine structurate și înnobilate cu articole interesante.

Sala de spectacole a Școlii Populare de Arte a fost populată la maximum, au fost prezenți și unii dintre semnatarii articolelor din acest număr al VII-lea, scriitori, muzicieni și ziariști. Moderatorul evenimentului a fost managerul instituției Cristian Moroșan. A fost o seară cu multă muzică de calitate, o seară a armoniei.

uimitoare e doar clipa persistentă în lumina adevărului

Valentina BECART

Inspirației... Poezia are nevoie de momentul revelator. *Revelația în sine este un mister care nu poate fi descifrat de omul întrebător. Nu există cale rațională spre Absolut, accesul fiind harul sau extazul religios.*

Cu speranța regăsirii esențelor atunci când *Trezindu-ne din inerție / eliberându-ne de duhul potrivnic / al ascunderii/ ca o chemare interioară/ spre scrierea luminii înnoitoare (Reverență în fața luminii)*, doar atunci se poate întrezări un drum de taină spre forma cea mai înaltă a nefăcutului – spre forma angelică. Refuzându-și captivitatea și efemeritatea, lirismul poetului pendulează între melancolie și speranță, obsedat fiind de căutarea veșnicului, această tentație de revelare a eternității – în fiecare clipă trecătoare. Gheorghe Simon se vrea cât mai departe de impuritățile unei lumi zgomotoase, înlănțuite în hohotul finitului, zadarnicului joc de-a *gloria*, accederea spre trepte înalte, relative. Scăldată în lumină, ființa umană are sentimentul veșniciei și, extaziată de propria existență, se crede pentru o vreme, stăpână și nemuritoare, în beția unei clipe.

Poetul Gheorghe Simon se vede nevoit să trăiască într-o lume împăcată cu propriile ei contururi, cu propriile-i limite, *un univers angoasat ca un uriaș organism – căruia poetul i se abandonează, dintr-un impuls de cuceritor și aventurier, de descoperitor și colonizator temerar.* Între sine și lume este interpusă Divinitatea, astfel ca realitatea să devină mai suportabilă. Există totuși și o mișcare de oscilare, între implicare și retragere din tumultul înconjurător. În fața unei realități agresive poetul își caută adăpost în sânul luminii divine. Uneori, este cuprins de angoase, recunoscându-și condiția minoră în raport cu divinitatea. Poetul este un bun observator al lumii înconjurătoare, cu toate frumusețile ei, dar și cu vulgaritatea gesturilor, exprimărilor, greu tolerabile pentru un spirit rafinat, dornic, mereu, de razele pure ale dimineții. Estetica sentimentelor este pusă în evidență de versuri pline de culoare, profunzime, lumină. Cuvintele sunt flexibile și realizează conexiuni delicate cu ritmul discret al sentimentelor.

(continuare în pagina 24)

Volumul *Calea iubirii*, autor Gheorghe Simon, apare la editura *Țîmpul*, Iași, în 2019. Imaginea de pe copertă *Femeia în oglindă* aparține pictoriței Melania Cuc. Trei mari simboluri își pun amprenta asupra poemelor: iubirea, ca iubire absolută, lumina, ca lumină spirituală și credința în divinitate, ca o recunoaștere a clipelor efemere pe care le parcurgem în această existență: *față de veșnicie / viața e doar o clipă/ precum lumina / când te-am văzut...*

Totdeauna un joc al nuanțelor între ideal și chinul terestru, între lumina pură și *ochii muritori*, poetul aflându-se, de multe ori, între limbajul florilor și lucrurilor mute, între rugăciune și dezgust... Exemple relevante: *Acasă înseamnă oriunde / însoțită fiind de rugăciune / până în prima zi de școală / când te-ai trezit înstrăinată / strigată pe nume (Iubirea e mai presus de fire) ; scriu, înfrigorat, pe curat / dând expresie apariției tale / născută din ape albastre / făcând să răsară Verbul întreit / din neodihna mării/ și din prea-plinul tăcerii (Duhul așezării); Suntem altfel, zicem noi / dar ne purtăm ca toți ceilalți./ Nimeni nu e mai bun./ Fierbem în aceeași zeamă a destrămării.(Împietrire); în sălașuri de pace și de împăcare / prin poeni înșorite/ precum în copilărie odihnindu-te / la umbra vreunei însingurări senine / eminesciene (Îmi vorbești despre iubire).*

Neliniștea metafizică produsă de neîmplinire, devine suferință, rătăcire. Totuși, există o zi a trezirii... *un început revelat și altul imaginat, al acestei treziri, hotărând formele, conținutul și valoarea cunoașterii umane, rătăcirile istorice ale omului depărtându-l de adevăr, bine și frumos, și făcându-l un Pelerin spre Absolut...* (Leon Blois). Vădit preocupat de sentimentul religios, poetul are convingerea că această trăire superioară conferă rațiunii modalitatea de perseverare în ființă. Religiozitatea - exprimată prin simboluri deosebite, de înaltă ținută – aduce în plină lumină sentimentele de iubire, de adorare pe care poetul le poartă în suflet față Dumnezeu, această forță dătătoare de sens, conștientizând că doar astfel poate deveni mai bogat și mai desăvârșit spiritual. Petre Țuțea face următoarea remarcă: *Omul întrebător se află în afara triumfiului: d-zeu, natură, om. Captiv al iluziilor devenirii, chiar și Nietzsche, care nu este ateu, ci orfan de d-zeu, cum l-a caracterizat Gabriel Marcel, se supune actului*

Simbolul și metafora devin elemente importante ale structurii versului, conferindu-i acestuia valoare estetică și profunzime. Forța sugestivă pe care o capătă cuvintele, expresivitatea luminoasă declanșează o avalanșă de sentimente ce se înalță spre *orizonturi angelice*. Exemple de simboluri luminoase: *lumina copilăriei; într-o rază s-a cumințit; în clipa prea suavului septembrie; mireasă a luminii; te înclini în lumină; respirai în lumina firească de acasă; în așezarea cuminte a gândului; chip răsărit în raza dimineții* etc. Ajuns la maturitate și iluminare spirituală poetul trăiește cu speranța că-și va găsi odihna și pacea în sânul divinității, convins fiind că nimic nu dispare definitiv, ci totul este o permanentă transformare, reînviere... agățându-se prin rugă și dăruire de *Numele lui Dumnezeu* – cel ce deține secretul nemuririi... și nu se îndoiește nicio clipă de posibilitatea revenirii la vechea ordine a lucrurilor când totul era armonie și *viață fără de moarte*.

Poezia poetului Gheorghe Simon tinde spre o înaltă religiozitate, adesea, ajunsă la esență pură. Imaginile te atrag, te tulbură, sunt izbucniri limpezi din adâncimi bogate. Cuvântul este asimilat cu lumina interioară, cu spiritul elevat. *Creația e precum o punte / peste abisul disperării / contemplare a luminii interioare / o înfiorare în fața revelației / după clipa de așteptare și rugăciune (Vibrări de asceză)*. Versurile explodează, adesea, din pântecul luminii generative. Iubirea e o cunoaștere de sine și, de asemenea, o deschidere spre nebănuitele taine ale universului, această *lumină în levitare* care face ca totul să fie în *transfigurare*.

Într-un limbajul e al candorii și al sincerității totale, poetul Gh. Simon așază iubirea pe o treaptă superioară a luminii divine. Iată câteva expresii poetice de mare rafinament: *Taina iubirii e una a cunoașterii / mai înainte de cunoaștere; iubirea e un pas înapoi spre copilărie; Nu cel care iubește are vreun merit / mai presus e cel care primește iubirea / și aceasta e Taina / precum e lumina suferința culorilor. (Lumina e suferința culorilor); iubirea face să se topească / ura molipsitoare și obositoare; Iubirea falsifică sau certifică / îl arată pe om așa cum e constituit...; iubirea e lucrare / e duh viu / e ardere de tot; Iubirea e mai întâi mirare / când uiți cu totul de tine / uimit de lumina / care freacă a pace interioară.; iubirea e puterea de a te învinge pe tine / de a te părăsi / mai înainte ca alții să renunțe la tine:.. IUBIREA e dăruire totală: Ne-am dăruit unul altuia / fără prihană de împreunare / mai presus de fire / sfidând efemerul capricios... (Aspirație)*. Iubirea și poezia au ceva în comun: sunt haruri divine.

Iată ce ne spune Gheorghe Simon despre poezie: *Poezia e un ospăț al înțelepților / un făgaș al inițierii; Viața mea se petrece / ca într-o mănăstire / având ca duhovnic / Verbul înăspirii de sine...* Poetul știe că îndoiala, oscilarea umbrește clipa creației, astfel, în acele momente *Duhul inspirării / amenințat de legiunea / duhurilor rele / rebele (Cu alte cuvinte)*. Natura este locul unde sufletul este pătruns de esența divină, de pace interioară și armonie. Dar care e cea mai frumoasă grădină? Doar *În grădina copilăriei* totul are un parfum deosebit: *Am așteptat clipa să pot scrie / frângându-mi sufletul / imaginându-te mai vie decât ai fi fost vreodată. / Fie sub aripa verde a pădurii / în grădina copilăriei / cu parfum floral de iarbă cosită*.

Momentul revelator are nevoie, cel mai adesea, de clipe de contemplare, de meditație. *Mai vii și mai pregnante / sunt clipele petrecute în contemplare / după ce am ascultat / Septem Verba Christi în Cruce (Nemuritor e numele iubirii)*. Fenomenele naturii sunt o sursă bogată de elemente care pot îmbogăți considerabil câmpul poetic. Versuri profunde, vibrante, într-o exprimare elevată, de înaltă religiozitate sunt găsite în întregul volum.

Și iată poemul *Împlinire*, poem care se sprijină pe un câmp tripolar, semantic-cognitiv-contemplativ: *Tu, fiică a iubirii / în poiana soarelui / chip răsărit în raza dimineții / spre mângâierea fără de pricină / a privirii / cerându-ți iertare / de la florile înrourate. / Când te strecoari pe cărare / respir aerul proaspăt al zorilor / strângi și împrăștii / pentru a pune iar la loc*. Poezia fără emoție e mult prea departe de fiorul metafizic. Are o lipsă...

Întreaga existență este un adevărat ritual dedicat minții și spiritului, ritual care are rolul de a facilita trecerea de la o etapă la alta a vieții, ele punând în legătură misterele vieții și morții. Poetul este conștient de faptul că viața pe acest pământ este limitată – și fără gesturi de revoltă, de zbucium – lasă mărturie frânturi de gânduri-versuri care-i conturează universul interior, în corelație strânsă cu Universul Divin. Grație unei remarcabile memorii reușește să păstreze în amintire cele mai profunde amintiri legate de casa părintească, de anii copilăriei când ochii blânzi ai mamei îl întâmpinau în fiecare dimineață cu nețărmurită iubire.

Lumina e răspunsul bun / la chemarea propriei ființe / rămânând tu însăși cu tine / în grădina copilăriei / în mirare de sine / frumoasă, în chip minunat / fără ispitire. (Chipul luminii). Sau: *când mă strigau / nu era decât lumina ochilor / din privirea lor. / Eram sufletul casei / eram ca o înviere în sufletul lor. / Eram eu fără să știu că sunt / eram chiar viața / viața fără nume (În largul necuprinderii)*.

Prima treaptă a coruperii / se înfiripă din curiozitate... ne spune poetul Gheorghe Simon, dar eu îndemn cititorul să răsfoiască volumul *Calea iubirii* deoarece *Creația e iubire / așa cum Dumnezeu e iubire*.

Cultura și politica un antagonism ireductibil?

Hugo MĂRĂCINEANU

Cultura nu a îmbolnăvit pe nimeni dar, din câte ne arată istoria politică, a îmbolnăvit și a ucis mase mari de oameni nu doar în războaie ci mai ales în vremuri pașnice, în epoci de aur, în revoluții proletare, în revoluții culturale ori prin aplicarea unor dogme distrugătoare în numele unor idei politice și a unor nazuri personale.

Cultura îi deschide omului orizonturi de trăire și cunoaștere, de simțire dincolo de aria senzitiv-primară și-l face să năzuiască spre sfere înalte de existență, îl desprinde de materie și-l trimite în lumea spirituală, îi insuflă senzația de perfecțiune, de apropiere de Creatorul Divin. Cultura îi deschide subiectului ochiul interior al cunoașterii potențelor și îi insuflă încrederea în sine, în poporul din care a purces, dragostea de natură, de viață și de valorile inalienabile ale patriotismului adevărat.

Politica îi deschide omului punga spre a și-o umple, setea de înavuțire, îi exacerbează pornirile primare, dorința de lux, egoismul, spiritul de clan, împietrirea inimii și dedarea la orice atrocități (că politica, nu-i așa, permite orice) pentru a se impune și a se menține samavolnic peste oameni. Manipularea, sperjurul, fraudă, îngânfaarea și mai nou mimarea unor calități (susținute cu diplome cumpărate), sunt metode folosite intens în scopul accederii la putere. Manifestări populiste, lozinci răsuflăte, manipulări financiare, lipsa oricărei filosofii ori logici a existenței clanului, botezat partid, se meșteresc și se transmit genetic din tată comunisto-securisto-activist în fiu studiat-agramat-titrat pe banii puriului în școli ce își dovedesc proveniența din același mediu plin de penumbra. Dar nimeni nu se naște politician ori cult.

Politician devii prin viclenie, mită, manipulare, spirit de clan și de intrigant și nu prin dogmă, nu prin idei economico-financiare, nu din dorința de a face bine omului, de a coordona și susține societatea cu trebuințele ei, nu să crești, să aduci, să sporești avuția materială și spirituală. Trebuie doar să ai gură care să latre despre ele și cam atât.

Cult nu te face un carton, un titlu cumpărat ori obținut fraudulos. Cultura cere muncă, disciplină, renunțare, studiu, trăiri și exercițiu, nu doar a datelor tehnico-științifice, ci a unor datorii naturale, etice, morale, ca în final să-ți câștigi bunătatea, frumusețea, umanitatea, trăirea în comuniune spirituală, de iubire, de frumos, de perfecțiune, de Dumnezeu.

Când problemele culturii: educație, artă, patrimoniu, rămân doar în vizorul politicului atunci asistăm la adevărate dezastre ale unui popor, vezi degingolada din învățământ, pierderea patrimoniului cultural (arhitectură, urbanism, muzee, teatre), totala nepăsare a celor ce prin definiție ar trebui să le oblăduiască. Dar ei sunt cei ce au crescut în spiritul dezvoltării multilaterale, ei se pricep la orice, ei hotărâsc unde, ce, cum și cine să se manifeste, își arogă dreptul de patroni a oricărei manifestări din care nu pricep nimic (veșnic sunt ocupați cu propriile gheșefturi), nici n-au idei ce înseamnă și ce ar trebui să facă un respondent cultural.

Stau bine-mersi, pe lefuri bune și mari, cocoțați în scheme ministeriale ce nu își arată necesitatea, ori și mai rău, manipulează, trag sforile în menținerea unei stări de incertitudine și haos atât de benefică corupției și falselor valori. Politicul ar trebui să priceapă că a fost, este și va fi un fenomen trecător - că mortul de la groapă nu se mai întoarce, că valoarea, culoarea și esența unei epoci a constat de-a lungul veacurilor doar în cultură și umanitate. Doar un exemplu: câți oameni știu cine era papă pe vremea lui Michelangelo, însă tot mapamondul știe de *Capela Sixtină*, de *David*, de *Catedrala Sf. Petru* și *Pavel*. Și ne avertizează Mântuitorul: *Urechile vor avea dar nu vor auzi, ochii vor avea dar nu vor vedea!*

Iartă-i Doamne că nu știu ce fac, dar eu unul nu i-am iertat și nici nu o să-i iert vreodată!

Senzația nimicului

Totul a început în momentul când s-a trezit într-o baltă de sânge, undeva pe la patru dimineața, într-o casă străină... Cei doi prieteni de nădejde dormeau în camera lor... el și ea. O casă mică, sărăcăcios mobilată, unde de mulți ani nu mai locuia nimeni. Doar din când în când - și mai mult acum când era locuită de cei ce veniseră din depărtări pentru a picta biserica satului, mai venea gazda ori câte un sătean ce aducea mâncare ori avea nevoie de câte ceva de prin grădina curții.

Nimic nu anunțase această întâmplare. Nimic nu fusese nelalocul lui. Seara, după ce veniseră de la biserică, mâncaseră ceva și mai stătuseră la un păhărel de palincă ardelenască de'a locului. Tocmai avea loc strânsul prunelor și cam de pe la orice casă venea împrăștiat de vântul domol câte un miros de răchie proaspătă.

.....

Călătorea în acest tren de noapte de câteva ore bune. O femeie de înălțime medie îmbrăcată într-un pardesiu ce părea a fi negru... Ieșise puțin pe coridorul vagonului să mai ia o gură de aer și să mai fumeze o țigară. Purta câte o pălărie în stil franțuzesc, dar nu mereu aceeași. Tunsoarea, și ea franțuzească, o arăta a fi o veritabilă pariziancă. Eșarfa, ce o purta permanent la gâtul-i rotund, îi flutura în curentul făcut de fereastră deschisă pentru a ieși fumul albastru. Din când în când își mai mișca picioarele încălțate în cizmulițe gri. Se mișca pe loc pentru a se dezmoți. Chipul rotund, ochii căprui, buzele dulci ca dulceața de vișine și nasul puțin cârn văzute prin fumul țigării părea o Fata Morgana. Știa că la capătul drumului își va întâlni iubitul. Lăsase în urmă-i un soț ce nu o mai iubea. Purta în suflet și în gând îngerășul zămislit în urmă cu patru ani. O fetiță frumoasă și deosebit de inteligentă. Trenul mergea pe șinele trosnind, precum gândurile sale. Femeia fuma și mergea înainte spre un viitor pe care-l vedea fericit alături de omul ales și de superba sa fiică. Trenul mergea... Gândurile-i așisderea: *...ai devenit omul pentru care mă rog, omul lângă care adorm și mă trezesc, literele mele, alfabetul meu, partea inefabilă a lui doi, pe care încetasem să mai cred că o merit, trăiesc o minune aproape în fiecare secundă, așteptată o viață!!!*

.....

Gândul răzbunării îi încolțise în minte... Minciunile îi cotropiseră întreaga existență și o făcea din ce în ce mai neatentă la cei din jurul său. Își găsise o țintă și lovea fără încetare, era tocmai persoana *așteptată o viață!*

Virgil ANDRONESCU

Iubirea pasională pentru ea nu avea nici o relevanță, totul era acum să se răzbune pentru viața searbădă trăită alături de soțul ce nu o mai iubea. Poate că niciodată nu o iubise...

.....

Trenul se opri într-o gară pustie. Aceeași gară de unde plecase. Trenul se opri... Gândurile-i la fel: *...nu există decât o soluție. Să rămână totul cum era, înainte de... Ca și când am visat amândoi același lucru, și să nu mai amintim niciodată. Da, înainte să te chem eu, când te-am găsit mergând spre casă. Cât o fi de atunci... Și niciodată să nu-mi mai amintești de sentimentele tale!*

.....

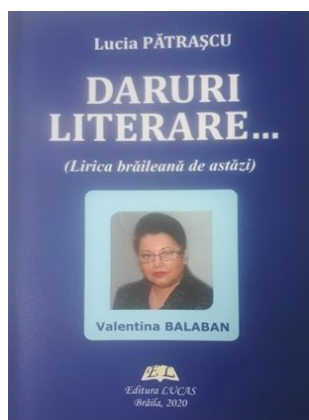
Se vedea clar *deriva* unei ființe suave, ce se credea venită din alte lumi și care trăia în alte sfere decât cele reale. Iubirea soțului încetase la primul contact cu această latură cel puțin ciudată. Cineva o iubește necondiționat și încă mai speră într-o revenire... terestră. Trăiesc din ce în ce mai consistent senzația nimicului de sine și a tot ceea ce scriu. De fiecare dată când mă privesc și de fiecare dată după ce scriu și public. Uneori, chiar în timp ce scriu... Derizoriul *onorează* în tot ceea ce sunt. Fuga ei, introspecția, scrierea unei cărți îmi dau acea stare de pierdere a celei mai dragi persoane din viața mea. Sunt ridicol și numai pentru că încă mai trăiesc, sunt penibil și numai pentru că încă mai scriu. Ar trebui să mor și asta voi face ideatic pentru că asta. Simt asta din ce în ce mai profund... Asta numai pentru că am îndrăznit... o dragoste *interzisă!* Beau o bere, să îmi treacă mahmureala, și mă tot conving de inutilitatea mea. Există... Sunt realist cu mine însumi și asta nu înseamnă că îmi neg propria persoană și nici ceea ce fac. A iubi nu înseamnă numai a te iubi pe tine însuși, narcisismul exclus... Evidența coerenței în negativ...

De fiecare dată când mă privesc în oglinzile din oameni și de fiecare dată după ce scriu și public. Derizoriul *onorează* în tot ceea ce sunt.

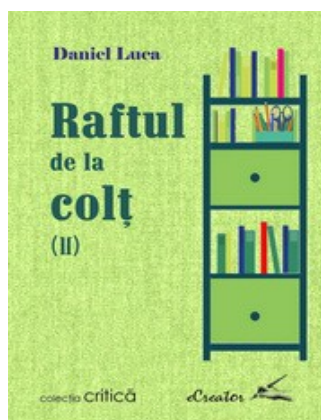
Semnal

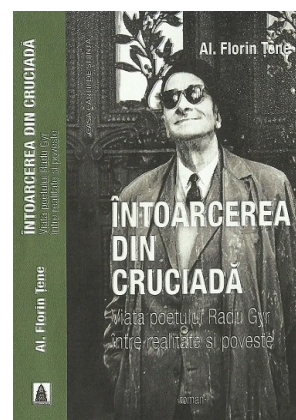
Gheorghe Dumitru,
Penaltiurile din fotbal.
Constanța,
Ed. exPonto, 2019.

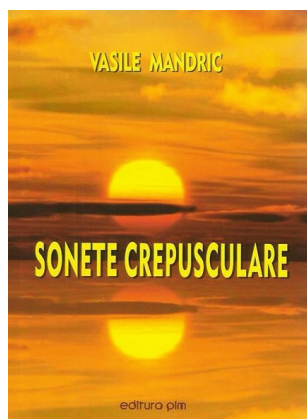
Lucia Pătrașcu,
Dăruiri literare
Lirica brăileană de astăzi
Valentina Balaban.
Brăila,
Ed. Lucas, 2020.

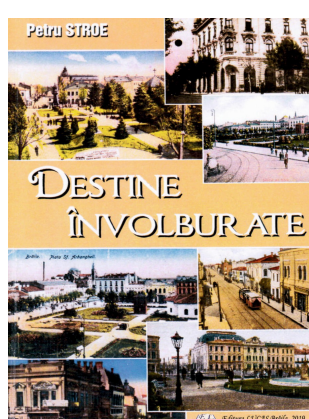
Daniel Luca,
Raftul de la colț(II)
Baia Mare,
Ed. Ecreator, 2019.

Al. Florin Țene,
Întoarcerea din cruciadă.
Cluj-Napoca,
Ed. Cartea C. de Știință, 2020.

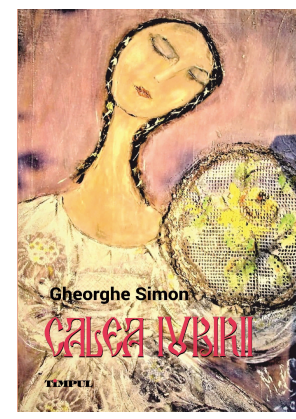
Vasile Mandric,
Sonete crepusculare.
Iași,
Ed. Pim, 2020

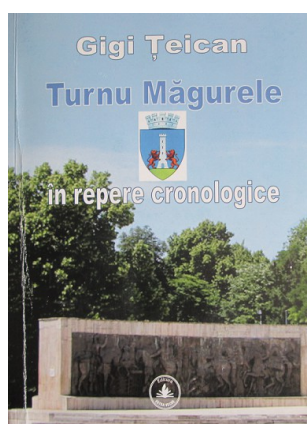
Petru Stroe,
Destine învolburate.
Brăila,
Ed. Lucas, 2019.

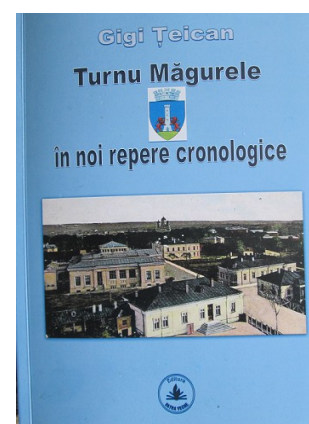
Petru Stroe,
Iubirea, simbol al fericirii.
Brăila,
Ed. Lucas, 2019.

George Simon,
Calea Iubirii.
Iași,
Ed. Timpul, 2019.

Gigi Țican
Turnu Măgurele în
Repere cronologice
Târgu Mureș,
Ed. Vatra veche, 2019.

Gigi Țican
Turnu Măgurele în
Noi repere cronologice
Târgu Mureș,
Ed. Vatra veche, 2019.

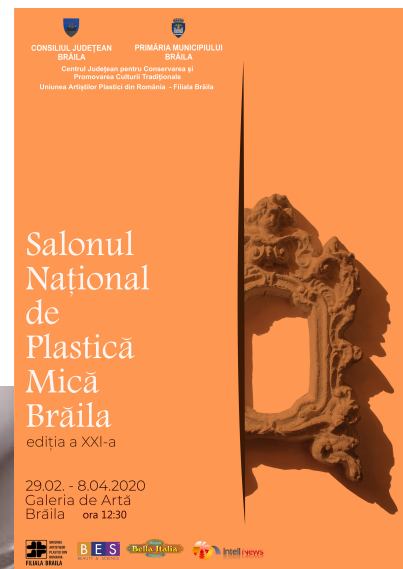
Take Ionescu,
Amintiri
Iași,
Ed. Junimea, 2020.

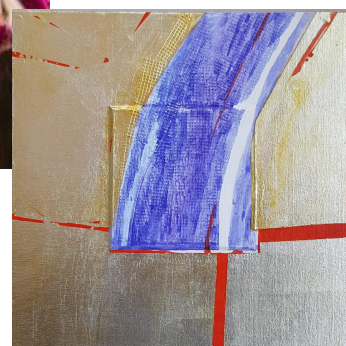
Cassian Maria Spiridon,
Iacob Negruzzi
la Convorbiri literare.
Iași,
Ed. Junimea, 2019.

Salonul izbândeii noastre

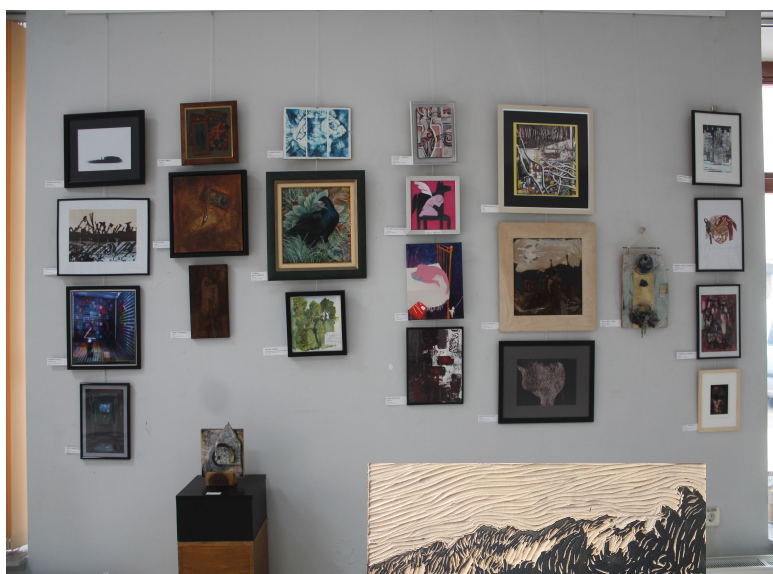
Sâmbătă, 29 februarie 2020, s-a desfășurat la Galeria de Artă a Brăilei vernisajul Salonului Național de Plastică Mică, Brăila. Acesta se desfășoară anual și se adresează artiștilor plastici membri ai U.A.P. România și absolvenților de universități de artă. Expoziția cuprinde lucrări de pictură, grafică, sculptură, obiect, colaj, arte decorative, fotografie, instalație etc. (V.A.)

Constantin Tudor
Fereastră

Ana-Maria Dobre
Compoziție

Liliana Tofan
Cerul și pământul (Doftana)

